Proletari din toate țările, uniți-vă!

AGRICULTURA NOUĂ

Anul IV — Nr. 351
Vineri 6 septembrie 1957

4 pagini
Prețul 20 de bani

Organ al Ministerului Agriculturii și Silviculturii din R. P. R.

CITIȚI ÎN ACEST NUMĂR

In aceste zile pe ogoarele patriei

Sarcini urgente

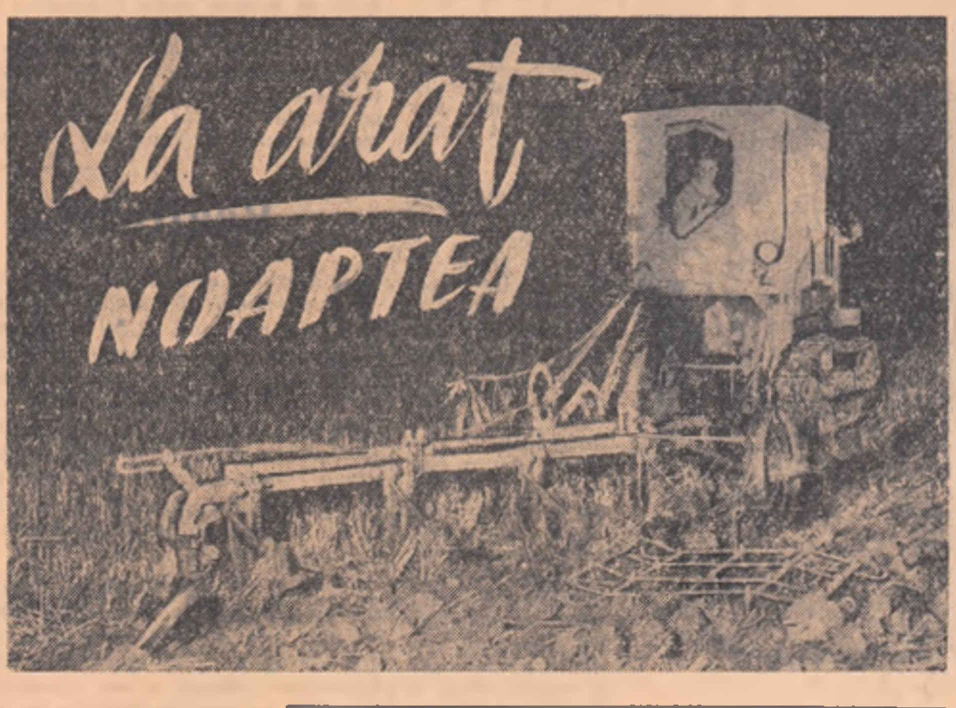
In ultimele zile munca pe ogoare s-a intensificat simțitor. Paralel cu treierișul și pregătirea terenului în vederea însămînțărilor de toamnă în unele regiuni forța de lucru s-a folosit și la recoltarea porumbului, cartofilor, sfeclei de zahăr și florii-soarelui; la semănat, la însilozarea nutrețului etc.

Potrivit datelor centralizate la Ministerul Agriculturii și Silviculturii, pînă la data de 2 septembrie s-a recoltat (fără sectorul gostat) porumbul de pe 6.844 ha, cartofii de pe 5.742 ha, sfecla de zahăr de pe 3.150 ha și floarea-soarelui de pe 12.845 ha. Totodată s-au însămînțat 520 ha cu rapiță și 234 ha cu grîu, secară și orz.

Nu peste multă vreme aceste munci vor trebui executate din plin în toate regiunile țării. Efectuarea la timp și în bune condiții a volumului mare de lucrări din campania de toamnă necesită organizarea temeinică a muncii, folosirea întregii capacități de lucru a mijloacelor mecanizate și atelajelor.

Organele agricole din regiunile Hunedoara, Stalin, Cluj, Suceava, Baia Mare, Oradea, Bacău și Regiunea Autonomă Maghiară — unde nu s-a treierat încă o mare parte din recoltă — trebuie să ia de îndată măsuri pentru terminarea grabnică a treierișului. In toate regiunile, și îndeosebi în regiunile Pitești, Baia Mare, Hunedoara, Cluj, Oradea și Iași trebuie grăbit ritmul de executare a arăturilor de însămînțare. De asemenea, trebuie grăbită acțiunea de organizare a centrelor de condiționare și tratare a semințelor, trebuie intensificată munca la aceste centre (mai cu seamă în regiunile Baia Mare, Hunedoara, Cluj și Regiunea Autonomă Maghiară) și, totodată, trebuie organizat schimbul semințelor necorespunzătoare cu semințe de soi pentru a fi folosite la însămînțările de toamnă.

Vrednicii mecanizatori de la SMT. Bogdana, raionul Călărași, folosesc din plin capacitatea de lucru a mașinilor pentru a termina în cel mai scurt timp arăturile pentru însămînțări pe ogoarele unităților deservite. In fotografie, tractoristul Cojan Simion arînd în timpul nopții la gospodăria agricolă colectivă din comuna Dragoș Vodă.

Temelie trainică recoltei viitoare

Un bun gospodar nu uită niciodată că agricultura e o muncă de sezon. El nu se culcă pe-o ureche după ce și-a strîns recolta în hambar. Din contră. Pe măsură ce înaintează cu lucrările de recoltat se îngrijește să creeze temelie trainică recoltei viitoare. Așa-l învață agrotehnica. Așa i-a arătat experiența proprie. Așa a auzit că fac fruntașii.

In gospodăria agricolă de stat „Donca Simo" din comuna Kogălniceanu, raionul Medgidia, pregătirile în vederea campaniei însămînțărilor de toamnă au început încă de mult. Primul lucru, așa cum este normal, a fost alegerea terenului. Firește că această operație nu s-a făcut deloc la întîmplare, ci s-a ținut seamă de faptul că fiecărei plante îi convine o anumită premergătoare.

De îndată ce a fost fixat terenul, s-a trecut la pregătirea lui. E vorba, bineînțeles, de primele 1.110 ha. Încă de pe la 20 iulie, adică la numai cîteva zile după începerea recoltatului păioaselor cu cele 13 combine și 12 secerători-legători, brigăzile de tractoriști au și trecut la executarea arăturilor de vară. Ziua s-a lucrat la recoltat, iar noaptea, pe măsură ce terenul se elibera, era arat și mărunțit cu grapele stelate. Pînă în ajunul zilei de 23 August, totul era gata. Poate că s-ar fi putut isprăvi și mai degrabă, căci brigăzile lui Dinu Oprea și Ion Șerban au tras răzbit. Iar tractoriștii Titi Lascu, Eugen Damaschin și Marin Chiriță nici de somn n-au mai știut.

Este de la sine înțeles că arăturile nu constituie decît o parte a problemei. In atenția gospodăriei au stat însă și celelalte laturi ale ei. Pe cele 280 ha miriște de grîu au fost împrăștiate îngrășăminte chimice; cîte 200 kg de superfosfat la ha. Acest lucru va da posibilitate solului să se regenereze. Au fost, de asemenea, luate măsuri pentru întreținerea arăturilor. In caz că se vor îmburuieni, li se va da o cultivație ușoară înainte de însămînțare. S-au mai luat măsuri pentru asigurarea cu îngrășăminte și insecticide.

O mare atenție a fost și este acordată la „Donca Simo" asigurării și pregătirii semințelor. Și acest lucru trebuie făcut la vremea lui. Altminteri păgubești. Calculînd cîte 180 kg de sămînță la ha, conducerea gospodăriei a ajuns la concluzia că-s sînt necesare aproximativ 35 de vagoane. Ea însă nu și-a putut asigura întreaga cantitate. 8,5 vagoane erau înmulțirea a 4-a. Această cantitate a fost predată la bază. In schimbul ei, gospodăria a primit sămînța valoroasă — înmulțirea a 2-a și soi bulgăresc — de la alte unități din regiune: Jegălia, Costache Burcă și Tîrgușor. Acum se lucrează intens la selectarea ei. In ceea ce privește abavitul cu care va fi tratată sămînța înainte de însămînțare, el a fost procurat în cantități suficiente.

Nu se poate trece cu vederea peste faptul că conducerea gospodăriei s-a gîndit din vreme și la mașinile necesare însămînțărilor de toamnă. Încă de la 15 august a fost alcătuită o echipă de mecanici care au verificat fiecare semănătoare. La 1 septembrie 40 la sută din mașini erau gata de întrebuințat. Iar pînă la 25, întreg parcul de mașini va fi în măsură să înceapă lucrările. După spusele inginerului mecanic, cu mașinile de care dispune gospodăria se va putea atinge la însămînțatul grîului o viteză zilnică de 200 ha.

NICOARA COSAȘU

Îngrășămintele bacteriene se vor folosi pe scară largă

Gospodăriile agricole de stat folosesc în toamna aceasta peste 500.000 tone de îngrășăminte naturale — cu 80.000 de tone mai mult decît în anul trecut — și 40.000 îngrășăminte chimice — cu 26.000 tone mai mult decît în toamna anului 1956. Pentru prima oară în acest an se vor folosi pe scară largă la cultura cerealelor îngrășăminte bacteriene. In acest scop, s-au pregătit 130.000 de doze ce vor fi folosite pe circa 60 000 de ha.

Culeg strugurii

Gospodăria agricolă de stat Tulcea posedă la secția Sarica vii întinse pe mai bine de 100 de hectare. Îngrijite în cele mai bune condițiuni, viile promit să dea rod bogat în acest an.

De curînd, brigada condusă de maistrul Ciorolanu Florea a început culesul strugurilor pentru masă. Numeroși muncitori cum sînt Roșu Ileana, Simion Anica și alții s-au evidențiat în mod deosebit din primele zile, depășindu-și normele cu importante procente.

D. CIOBANU
corespondent

Crește ritmul însilozării furajelor

Ritmul însilozării furajelor a crescut simțitor. In întreaga țară s-au însilozat aproape 280.000 de tone, față de circa 36.000 de tone însilozate în aceeași perioadă a anului trecut.

Cele mai mari cantități de furaje au fost însilozate pînă la 1 septembrie în regiunea Constanța — gospodăriile agricole de stat 44.000 tone de furaje, iar gospodăriile agricole colective aproape 30.000 de tone.

Gospodăriile agricole de stat din întreaga țară au însilozat peste 190.000 tone de furaje. Cantități mai mari de furaje au fost însilozate de unitățile agricole socialiste și cooperatiste, precum și de țăranii muncitori cu gospodării individuale din regiunile Ploești, Timișoara și Craiova.

Au însămînțat secară masă verde

Mecanizatorii de la gospodăria agricolă de stat Săhăteni, regiunea Ploești, au muncit cu vrednicie zi și noapte, reușind să termine arăturile de vară pe suprafețele destinate culturii păioaselor de toamnă. Odată cu aceste arături au fost introduse în sol și importante cantități de îngrășăminte naturale.

Cu cîteva zile în urmă, tractoristul Constantin Ilitmie a însămînțat la secția Vintileanca și 30 de hectare cu secară masă verde lucrarea executîndu-se în cele mai bune condițiuni.

V. BACIU
corespondent

„Ceea ce semeni aceea culegi"

Ing. Dan Aurel
din Ministerul Agriculturii și Silviculturii

Ne mai despart puține zile de începerea însămînțărilor de toamnă, etapă însemnată pentru asigurarea unei producții sporite de cereale în anul 1958. Printre măsurile ce se cer luate în scopul reușitei acestei campanii se numără și asigurarea unei semințe de bună calitate.

Un proverb din bătrîni glăsuește astfel: „Ceea ce semeni, aceea culegi". Numai că unii oameni ai muncii de pe ogoare încă nu s-au convins de înțelepciunea lui, folosind semințe de slabă calitate, de la care degeaba așteaptă recolte bogate.

Practica agricolă a dovedit că o sămînță din soi bun poate aduce un spor de recoltă de 15—20 la sută, adică de 200 și chiar 400 kg la hectar. Să vedem mai pe larg care sînt însușirile pe care trebuie să le aibă o sămînță bună.

Știm cu toții că la orice cultură agricolă există mai multe soiuri care se deosebesc unele de altele, nu numai prin însușirile care se pot vedea cu ochiul (culoarea, forma, mărimea spicului și bobului, înălțimea plantelor etc), ci și după puterea lor de rodire și după felul cum se împacă cu condițiile naturale de viață. Pentru a se obține recolte bogate este nevoie să se folosească la însămînțare soiurile raionate, adică cele potrivite climei și solului regiunii sau raionului respectiv.

In practică însă se mai obișnuiește ca unii țărani muncitori, îndeosebi cei cu gospodărie individuală, să întrebuințeze semințe comune cu putere slabă de rodire. De aceea, inginerii și tehnicienii agronomi, care sînt sfătuitorii direcți ai țăranilor muncitori, au datoria să-i convingă de necesitatea înlocuirii semințelor necorespunzătoare, organizînd în acest scop, pe scară largă, schimbul semințelor comune cu cele din soiurile raionate, aflate în bazele de recepție. Schimbul se va face în condiții avantajoase pentru cultivatori, aceștia primind pentru 1 kg de semințe comune 1 kg de semințe din soiul raionat și de bună calitate (curate și cu mare putere de încolțire).

Pe lîngă faptul că o sămînță bună trebuie să aparțină unui soi raionat, ea mai trebuie să aibă și o valoare culturală ridicată, adică să fie curată, să încolțească bine, să fie sănătoasă, să aibă boabe mari și grele, culoare, luciu și miros specific etc.

Adeseori, semințele folosite de cultivatori la însămînțări nu sînt curate, conținînd multe boabe seci, bolnave sau sparte, pămînt și mai cu seamă semințe de buruieni. Este știut că buruienile pot dijmui în lanuri o bună parte din recoltă. O experiență interesantă făcută la Institutul Agronomic din Cluj a arătat că un hectar de grîu plivit de mai multe ori a dat 2.500 kg la ha, pe cînd 1 ha de grîu neplivit a produs numai 1.800 kg la ha, adică cu 700 kg la ha mai puțin. Iată cum se adeverește proverbul că: „buruienile mănîncă din strachina plugarului".

Spre a obține recolte mari este nevoie să folosim la semănat numai semințe curate; curățirea poate fi făcută înainte de însămînțare cu ajutorul trioarelor, selectoarelor și vînturătoarelor.

O sămînță bună trebuie să aibă și o putere de încolțire (facultate germinativă) mare. Ca să ne convingem dacă sămînța are sau nu germinație bună este necesar să facem proba de încolțire, fie la laboratoarele raionale și regionale pentru controlul semințelor, fie chiar în gospodăria noastră.

Starea sănătății unei semințe are și ea o mare importanță în realizarea unei producții sporite. S-a socotit că mălura și tăciunele cauzează pierderi însemnate. Ca să nu avem asemenea pagube la lanurile noastre, este bine ca înainte de semănat să tratăm sămînța, potrivit sfaturilor agronomilor, cu diferite substanțe — germisan, abavit, agronal și altele — care se găsesc de vînzare la toate cooperativele din țară.

In scopul asigurării unei semințe cu putere mare de încolțire, curată și sănătoasă, necesară însămînțărilor din toamna aceasta, organele agricole de la sfaturile populare raionale și regionale, precum și conducerile unităților agricole de stat și cooperatiste au datoria să organizeze din vreme trimiterea numărului respectiv de probe de semințe la laboratoarele raionale și regionale pentru controlul semințelor. Aici, pot să-și facă analizele de semințe și țăranii muncitori cu gospodărie individuală. Avînd în vedere însă cantitățile mari de semințe ce vor fi folosite în toamna aceasta, este bine să se organizeze îndeosebi pentru sectorul individual, la sediul secțiilor agricole raionale, la sfaturile populare comunale, școli etc. centre pentru verificarea puterii de încolțire a semințelor. De asemenea, este necesar ca în fiecare sat și comună să se înființeze fără întîrziere centre de tratat și condiționat semințele, asigurîndu-se din timp utilajul și substanțele necesare funcționării lor fără întrerupere. Să nu se mai întîmple ca în anii trecuți, cînd unii cultivatori au băgat în pămînt semințe necurățate și netratate.

In această toamnă folosirea unei semințe de bună calitate trebuie să fie pentru oamenii muncii de pe ogoare unul din principalele obiective, în scopul obținerii unei recolte bogate în anul viitor.

Cine e de vină?

După cum se știe, în numeroase raioane din țară în momentul de față, încă se treieră păioasele. Așa stau lucrurile și în comuna Horodiștea, regiunea Suceava, unde recoltatul s-a făcut mai tîrziu ca în alte părți.

Dat fiind că acum lucrările de toamnă încep să se aglomereze, ar fi fost firesc ca și aci munca la arie să se desfășoare neîntrerupt zi și noapte, astfel ca treierișul să se termine cît mai repede.

Pe aria nr. 4 din comuna Horodiștea lucrurile însă nu stau așa. Batoza repartizată aci de către S.M.T. Dărăbani funcționează abia cîteva ore pe zi, din cauză că se defectează deseori. Cineva ar putea să creadă că oamenii au stat nepăsători în fața acestei situații. Dar tractoristul Vînătoru Dumitru și responsabilul de arie au telefonat deseori la S.M.T. Dărăbani, chemînd în ajutor atelierul mobil. De la serviciul tehnic al stațiunii promisiuni s-au dat ce e drept, dar atît. Batoza nu a fost reparată cum trebuie, nici pînă acum.

Se pune întrebarea. Cine e de vină față de rămînerea în urmă a treierișului? Ce au de gînd tovarășii din conducerea acestei stațiuni? Cînd vor trimite un mecanic priceput și materialele necesare, spre a pune în stare de bună funcționare batoza cu pricina? Căci iată, ne apropiem de mijlocul lunii septembrie.

I. ALEXANDRU

Oameni și fapte din primul raion colectivizat

Gospodăria agricolă colectivă — izvor de bunăstare

Un confrate, scriind deunăzi despre transformările petrecute în Dobrogea și a intitulat articolul „Miracolul dobrogean". Intr-adevăr, cine a cunoscut cu ani în urmă Dobrogea și o va vizita din nou acum, cînd întreaga regiune este cooperativizată, va fi, fără îndoială, uimit — ca în fața unui adevărat miracol — de schimbările intervenite în însuși peisajul dobrogean și mai ales în viața oamenilor.

Aceste schimbări, acest miracol au început să se producă o dată cu întemeierea primelor gospodării colective. Pentru cei mai mulți dintre truditorii ogoarelor, care înainte vreme, muncind de unul singur, nu izbuteau, cu toată strădania lor, să alunge mizeria din casă, gospodăria colectivă a devenit izvor de bunăstare, de viață nouă, deosebită ca de la cer la pămînt de traiul dus odinioară.

Inainte de a veni în colectivă, Ion Filipescu era mai totdeauna flămînd și zdrențăros. Umbla cu privirile înfipte în pămînt, ferindu-se parcă, de oameni. Iar casa — ca să-i zicem așa — în care locuia cu familia lui, era o dărăpănătură cu acoperișul spart, proptită cu cîțiva stîlpi ca să n-o prăbușească furtuna. Acum însă, după aproape 7 ani de muncă în gospodăria colectivă, n-a mai rămas nici urmă din toate acestea. Poate doar o amintire amară. In locul dărăpănăturii, Ion Filipescu și-a construit în anul 1954 o casă de toată frumusețea. Și asta numai cu veniturile realizate într-un singur an — 1953. Și el ca și toți ai săi — nevasta și copiii — umblă acum bine îmbrăcați, încît dacă i-ai întîlni prin Constanța nu i-ai deosebi de orășeni.

Dar gospodăria colectivă n-a însemnat pentru Ion Filipescu numai izvor de bunăstare, ci mai mult. Astăzi, Ion Filipescu este responsabilul maternității de scroafe care aduce venituri însemnate gospodăriei și colectiviștilor. In fiecare an el este dat ca exemplu de hărnicie.

Schimbări de aceleași proporții s-au petrecut și în viața bătrînului Ștefan Popa Martin, care a păzit toată viața turmele de oi ale chiaburilor. La fel ca și Ion Filipescu, Ștefan Popa Martin, deși muncea din răsputeri, nu reușea decît să-și țină zilele de azi pe mîine. Poate la gîndul irosirii unei vieți de peste o jumătate de veac, în ochii lui Ștefan Popa Martin au apărut lacrimi, cînd, în toamna lui 1955, s-a ales ca răsplată a muncii în gospodăria colectivă cu 23.142 kg de diferite produse și cu buzunarul plin de bani.

Că munca în gospodăria colectivă este izvor de bunăstare pentru colectiviști reiese și din faptul că în același an Ștefan Popa Martin și-a măritat fata, căreia i-a dat casa ca zestre, cumpărînd alta pentru el și ceilalți din familie. Și toate acestea numai cu ajutorul veniturilor realizate într-un singur an de muncă, la fel ca și ceilalți 26 de colectiviști din Casimcea care în anii aceștia și-au ridicat case noi.

Dacă mergi în această comună, nu se poate să nu ți se vorbească și de Leonida Puișor, cel mai harnic dintre colectiviști. Viața lui nu se deosebește cu nimic de a celorlalți. Poate doar în ce privește neîntrecuta-i hărnicie. „E ceva de speriat, omul ăsta, îți vor spune colectiviștii. Vrea să fie mereu primul. Dacă cumva, îl ia altul înainte într-o zi, în ziua următoare nu se lasă pînă nu-l întrece. Și să vezi cum îi-i îndeamnă la muncă pe ăi de se lasă pe tînjeală!"

Este acesta un semn că o dată cu gospodăria colectivă s-a schimbat nu numai traiul oamenilor ci și conștiința lor.

N. IANCU

SĂGEȚI

Membrii comitetului executiv al sfatului popular al comunei Izvorul Aneștilor, raionul Turnu Severin, în loc să se intereseze de mersul muncilor agricole, își petrec vremea la cazanele de fabricat țuică.

— Ehe, dacă ne-ar cere raionul și tuația cazanelor de țuică am fi și noi odată primii...

Desen de NIC. NICOLAESCU

O nouă uliță

Membrii gospodăriei colective „Gh. Doja" din comuna Curtișoara, regiunea Pitești, au dobîndit în ultimii ani venituri frumoase, ca urmare a muncii lor spornice în comun.

Iată în fotografie o nouă uliță a colectiviștilor. Sînt case construite din primăvară pînă acum. După cum se vede, una din ele urmează a fi acum tencuită.

Pe teme ACTUALE

Predarea cerealelor contractate

S-a văzut clar că în condițiile create de sistemul înlocuirii cotelor obligatorii prin contractări și achiziții, producătorii agricoli pot să-și valorifice mai avantajos orice cantitate de cereale, contribuind la formarea fondului central al statului. Mărturie în această privință stau frumoasele rezultate obținute pînă acum atît la contractarea, cît și la predarea cerealelor contractate de către gospodăriile colective, întovărășirile agricole, cooperativele agricole de producție și membrii acestora, precum și de către producătorii individuali. Bunăoară, în raionul Negru-Vodă, unul din raioanele complet cooperativizate, au fost contractate numai prin cooperație 1.920 tone de grîu, care, o dată cu terminarea treierișului, au fost în întregime predate la baza de recepție. De asemenea, cei 430 de țărani muncitori din comuna Gologanu, regiunea Galați, constituiți în două asociații de vînzare a cerealelor, au predat la timp întreaga cantitate de 81.000 de kg de grîu contractat, primind drept spor, pe lîngă prețul ferm de contractare, suma de 10.162 lei. Iancu Turcitu, de pildă, care a avut contractat în asociație 1.500 kg de grîu, a primit 2.243 lei, dintre care 149 lei spor și 105 lei plată pentru transportul cerealelor la bază. Faptele acestea dovedesc că părțile și-au respectat la timp obligațiile contractuale.

Cu totul neexplicabilă este însă încetineala cu care unii contractanți predau grîul. Așa stau lucrurile, de exemplu, cu contractanții din comunele Turbatu, Stănești și alte cîteva comune din raionul Giurgiu, care, pînă mai acum cîteva zile, predaseră numai 35—40 la sută din cerealele contractate.

Ca părți contractante, cooperativele și I.C.S. „Recolta" și-au respectat întocmai obligațiile ce le revin prin Hotărîrea Consiliului de Miniștri privind contractarea cerealelor. Același lucru l-au făcut și producătorii agricoli în marea lor majoritate. Exemplul fruntașilor însă trebuie urmat fără zăbavă de către toți contractanții, astfel încît în cel mai scurt timp posibil, statul să poată intra în posesia cerealelor la care are dreptul, iar producătorii să se poată bucura cu un ceas mai devreme de avantajele respectării contractelor pe care le-au încheiat cu Cooperația și cu I.C.S. „Recolta".

Aceasta este datoria și interesul producătorilor.

RADU SANDU

Cultura şi viaţa

Oameni şi locuri din patria noastră

Popas la „Viile Sibiului"

Să nu vă-nchipuiţi că „Viile Sibiului" sînt ceea ce arată şi numele, adică o podgorie. Nu! Sînt numai amintirea unei podgorii, care a dispărut cam de mult, viţa de vie neputîndu-se aclimatiza din pricina brumelor atît de capricioase de sub munţii Cibinului.

Astăzi, micul „paradis" de pe dealul din nordul Sibiului alcătuit din vilele clădite de industriaşii saşi între cele două războaie, completat în anii din urmă cu noile locuinţe muncitoreşti mirosind încă a tencuială, este sediul unei gospodării agricole de stat.

Vizitînd mai zilele trecute sectorul zootehnic al acestei gospodării, am întîlnit acolo pe tovarăşii Laszló Iuliu şi Puia Ilie. Lor le revine, în mare parte, meritul ca cele două brigăzi în care-i împărţit sectorul sînt fruntaşe pe gospodărie. Pe Laszlo Iuliu, mai ales, îl înconjoară un fel de faimă despre care ceilalţi muncitori vorbesc cu mîndrie. Laszlo este crescător de porci. Înalt, blond, cu zîmbetul mereu pe buze, el se deosebeşte mult de Puia Ilie, brigadierul de la taurine, care este mai scurt, mai zgîrcit la vorbă şi mai domol în mişcări. Amîndoi vorbesc însă cu aceeaşi bucurie despre rezultatele muncii lor.

— Cum am reuşit să înfarc purceii cu o greutate de 16 kg în loc de 12, cum prevede planul? — se miră Laszlo. Să vă spun drept, nu-i nici un secret. După ce fată o scroafă, nu mă dezlipesc de lîngă ea cinci zile. Acolo dorm, acolo mănînc. Purceii mai slabi îi iau şi-i mut la sînul din faţă, unde mama are lapte mai mult şi mai bun. În felul acesta, se întăresc şi în cîteva zile îi am pe toţi la fel de voinici.

— Dar secretul celor 1.600 lei pe care-i cîştigi lunar? — stăruii eu, măsurîndu-l cu admiraţie de sus pînă jos.

— Dacă o luaţi aşa — zice Laszlo — care cum necăjit că l-am scotocit prin state, atunci să vă spun că am de gînd să iau şi un premiu, fiindcă sper să depăşesc planul cel puţin cu 150 de purcei. Şi pentru asta primesc 50 de lei de bucată, adică — socotind după preţul pieţii — aproape ca şi cînd l-aş vinde fermei.

Tovarăşul Puia Ilie vorbeşte cam după carte. E de un an şi jumătate brigadier la sectorul taurine şi e absolvent al şcolii medii de zootehnie. El aduce vorba despre „procentaj de grăsime", „spor de greutate" şi mă informează că cele 100 de vaci pe care le are în plină producţie sînt acum în tabăra de vară pe una din păşunile fermei.

E ajutat de 10 îngrijitori, care nici unul nu cîştigă mai puţin de 800 lei pe lună, avînd în vedere că fiecare mulgător primeşte 50 de bani pentru fiecare litru de lapte muls peste plan. E foarte mulţumit de toţi, dar mai ales de Zener Gheorghe, pe care l-ar propune oricînd pentru premiere. De la 1 octombrie, brigada lui va produce în contul anului 1958. Şi dacă n-ar fi Laszlo, cel de neînvins de la porcine, desigur el ar fi primul pe gospodărie.

— Nu dăm niciodată lapte la „Sibiana" sub un procent de 3,7 grăsimi — mă informează Puia Ilie răsfoind micul lui carneţel de buzunar. Cele 8 vagoane pe care le-am predat pînă acum peste plan mă îndreptăţesc să cred că le vom putea spori în curînd fără a scădea calitatea produsului.

Gîndesc la vechea zicală a ţăranului nostru şi-mi vine s-o răstălmăcesc astfel: „ochiul brigadierului îngraşă vita". Şi într-adevăr o îngraşă, fiindcă Puia Ilie şi tovarăşii săi au raportat conducerii fermei de curînd creşterea în greutate de 1.447 kg la 51 capete de junici.

Înainte de a părăsi gospodăria îmi mai arunc o dată privirea asupra frumoasei îngrămădiri de vile în diferite stiluri, dar mai ales asupra caselor proaspăt clădite în ultimii ani. Sînt case înzestrate cu instalaţie de gaz metan şi lumină electrică. Am admirat şi bazinele de mozaic albastru, pierdute printre boschetele de trandafiri şi entuziasmat l-am întrebat pe unul dintre muncitorii de lîngă mine:

— Şi acum ce mai doriţi să construiţi?

— Tocmai ceea ce se pare că n-au izbutit pe vremuri boierii, — răspunse acesta, — arătîndu-mi deasupra, pe deal, un mare bazin de captare a apei în curs de terminare. Baia, tovarăşe! Facem o baie „faină" de o să se ducă vestea. Ce gîndeşti dumneata? Vine omul de la treburi plin de praf, se repede o ţîră sub duş... De-acum trăim şi noi o viaţă civilizată.

AUREL CALINESCU

CALVARUL UNOR CĂRŢI

În literatură s-a scris adesea despre calvarul unor oameni de treabă, care au trecut fără voia lor prin felurite şi grele încercări. Năpăstuiţi de soartă, oamenii aceia se zbăteau, luptau, ca să pună capăt suferinţelor, să ajungă la liman.

Se pare că asemenea nenorociri se pot abate nu numai asupra fiinţelor vii. Mă gîndesc la păţania bietelor cărţi şi broşuri, care au străbătut de la Bucureşti sute de kilometri pentru a fi difuzate în comunele din raionul Ineu.

Împachetate frumos, cărţile şi broşurile agrotehnice, alături de suratele lor — cele literare — au sosit în cunoscutul tîrg ardelenesc într-o călduroasă zi de vară. Săracele de ele nu ştiau că sosirea lor va provoca atîta bătaie de cap referenţilor şi gestionarilor de cooperative din raion!

Înştiinţaţi să ridice cărţile sosite bravii lucrători ai cooperativelor au hotărît mai întîi să adopte o tactică veche şi deseori experimentată: aşteptarea. Dacă veneau cu treburi la Ineu, „iubitorii de cultură" de la aceste cooperative ocoleau pe departe sediul „Librăriei noastre" şi răsuflau uşuraţi cînd se vedeau plecaţi din localitate.

Săptămîni de zile, sute de cărţi şi broşuri au aşteptat degeaba să fie luate şi vîndute la săteni. Uitate şi prăfuite, zăceau în rafturi multe exemplare din cărţi şi broşuri care popularizau experienţa înaintată a gospodăriilor agricole colective din Palazul Mare, Poiana Mare, ori Berveni metodele pomicultorilor, legumicultorilor şi crescătorilor de vite fruntaşi.

Ajunşi la capătul răbdării, lucrătorii Centrului de librării şi difuzare a cărţii Ineu s-au adresat Uniunii Raionale a Cooperativelor de Consum. Cît de mult i-au plictisit aceste insistenţe pe tov. C. Iuga, şeful secţiei comerciale de la U.R.C.C.! De mult uitase dînsul contractul încheiat pe 1957 cu C.L.D.C. pentru preluarea şi desfacerea acestor cărţi prin cooperative. A promis deci tov. Iuga şi luna de pe cer, numai ca să-i vadă plecaţi. Bineînţeles, făgăduielile, cît erau de frumoase, tot numai făgăduieli au rămas.

Între timp însă, organele de partid s-au sezisat de această stare de lucruri. De astă dată armata referenţilor şi gestionarilor de cooperative din raion nu s-a mai putut înţelege asupra unei tactici unitare. Cu o consecvenţă demnă de o cauză mai bună, unii referenţi ai centrelor cooperatiste şi gestionarii filialelor cooperativei „Ineuana" s-au menţinut pe vechile poziţii. Pînă la 15 august ei încă nu preluaseră nici măcar o singură carte sau broşură. Confraţii lor de la centrele cooperatiste din Cermei, Beliu şi altele, au adoptat însă o poziţie „mai suplă". Cărţile şi broşurile au fost luate şi înmagazinate de îndată în vastele depozite ale centrelor susamintite. Ici-colea, unele cărţi, mai norocoase, au reuşit să ajungă chiar pînă la magazinele cooperativelor comunale, ba, mai mult, potrivit unor ştiri neverificate încă, vreo 2—3 exemplare ar fi fost puse pînă acum pentru vînzare...

— Nu luăm şi nişte cărţi pentru cooperativă?
— Cum să le mai ducem şi pe astea?!

Rămîne să-i întrebăm pe lucrătorii cei de mai sus ai Uniunii Regionale a Cooperativelor de Consum din Oradea: mult va mai dura oare calvarul cărţilor şi broşurilor trimise în raionul Ineu?

GH. EICHNER

De pe acelaşi teren recolte diferite

DISCUŢII

Una din măsurile agrotehnice care influenţează foarte mult producţia la hectar este şi însămînţarea la timpul potrivit. Dar, aşa cum se arată şi în celelalte articole publicate în cadrul acestei discuţii, epoca optimă pentru însămînţarea griului de toamnă diferă de la o regiune la alta, de la o comună la alta, iar pe teritoriul aceleiaşi comune, chiar de la o tarla la alta.

Experienţa a arătat producătorilor agricoli din comuna noastră că pe terenul din partea numită „la deal" este bine să se semene griul de toamnă între 15 septembrie şi 10 octombrie, deoarece aici pămîntul fiind de tipul brun roşcat de pădure este mai sărac şi mai „iute" — cum se spune pe la noi — adică pierde mai repede apa. În lunca Dîmboviţei însă unde terenul are mai multe substanţe hrănitoare şi mai multă umezeală griul de toamnă poate fi semănat şi între 25 sept. şi 20 oct.

Nu este bine să se prelungească însămînţarea griului peste aceste termene, deoarece — aşa cum se arată şi în articolul tov. ing. Florian Constantinescu — prin părţile noastre se produc scăderi mari de temperatură, chiar din a doua jumătate a lunii noiembrie, iar griul nu mai are timp să crească şi să înfrăţească bine şi nici să-şi adune substanţele de rezervă pentru a rezista gerului. Producţiile de griu obţinute în vara asta în comuna noastră dovedesc din plin acest lucru. Aşa, de exemplu, membrii întovărăşirii agricole „Al II-lea Congres al P.M.R.", din care fac parte şi eu, au cules de pe suprafaţa pe care au însămînţat-o la timpul potrivit cu 300 kg. de griu mai mult la ha. decît de pe porţiunea ce fusese însămînţată în luna noiembrie. De asemenea, colectiviştii din comună au obţinut în medie la ha. cu 600—700 kg. de griu mai mult decît unii producători agricoli cu gospodării individuale, ca Elena Ioniţă, Ion Ungureanu, Nae Nicolae, Florea Băjescu şi alţii, care în toamna trecută au întîrziat mult însămînţarea griului.

A. GOLBAH
tehnician agronom în comuna Săbăreni, raionul Răcari, regiunea Bucureşti

Realizări... de la birou!

Datorită condiţiilor deosebite de climă ale anului acesta, în regiunea Cluj porumbul furajer destinat însilozării a ajuns în faza de coacere lapte-ceară mai de timpuriu. Se impunea aşadar ca organele agricole de aici să se îngrijească din vreme de buna pregătire a campaniei de însilozări şi să ia măsurile corespunzătoare pentru ca însilozările să se desfăşoare nestingherit.

Constatările noastre făcute pe teren ne îndreptăţesc însă să afirmăm că nici una din măsurile mai sus arătate nu au fost luate temeinic. Ca urmare, ritmul în care se desfăşoară în prezent însilozările în regiunea Cluj este foarte scăzut. De exemplu, pînă la sfîrşitul lunii august, în gospodăriile agricole colective din regiune se însilozaseră abia 1.000 tone de nutreţuri. În raionul Turda, de pildă, din cele 23 de gospodării agricole colective existente, doar gospodăriile colective din comunele Bolan şi Luncani începuseră să însilozeze porumbul furajer.

Situaţia nu este mai bună nici în gospodăriile agricole de stat. Pe întreg trustul Gostat se însilozase pînă către sfîrşitul lunii august abia 1.304 tone de nutreţ faţă de 27.120 tone cît este prevăzut în plan a se însiloza.

Faptul că s-au însilozat pînă în prezent cantităţi mult prea mici de nutreţuri în gospodăriile colective şi în gospodăriile agricole de stat din regiunea Cluj se datoreşte şi modului în care organele agricole înţeleg să îndrume şi să controleze această importantă acţiune. Inginerii şi tehnicienii de la secţia agricolă regională Cluj (şef secţie Suciu Th.) precum şi cei de la trustul regional Gostat (director ing. Curea) în loc să se afle pe teren, stau zile întregi închişi în birouri, întocmind situaţii peste situaţii. *De pildă, la 28 august, din cadrul secţiei agricole regionale doar inginerul Karaivanov, şeful serviciului de bază furajeră, era plecat pe teren, în sprijinirea acţiunii de însilozare.*

Cum puteau fi obţinute rezultate mai bune la însilozarea nutreţurilor în raionul Turda, de pildă, cînd tocmai inginerul I. Chelcea, şeful serviciului bazei furajere, nu a avut cunoştinţă pînă la 30 august despre existenţa hotărîrii Ministerului Agriculturii şi Silviculturii şi a C.C. al U.T.M. privind acţiunea însilozării nutreţurilor. Se pune întrebarea firească: oare tov. ing. Ogruţan, şeful secţiei agricole a raionului Turda, este străin de această situaţie?

Faţă de rezultatele slabe obţinute în această acţiune organele agricole regionale, raionale precum şi cele din gospodăriile colective şi gospodăriile de stat din regiunea Cluj au datoria să ia grabnice măsuri pentru intensificarea însilozării nutreţurilor. Totodată, ele au datoria să mobilizeze şi să îndrume pe tinerii din unităţile agricole de stat şi cooperatiste să aducă o puternică contribuţie în acţiunea de însilozare. Toate forţele şi mijloacele trebuie concentrate astfel ca în cel mult 15-20 zile să se realizeze întreaga sarcină de însilozare a nutreţurilor prevăzute pentru întreaga regiune.

T. BILBIIE

„Tăceam şi m-ascultam..."

Cînd a dat drumul la lectrica la noi în sat, la Cornet, mi-a zis alde Ifrim, vecinul meu: „să vezi, Mihalache, că eu îmi iau de la cooperativă şi radio şi maşină d-aia care se încălzeşte fără cărbuni; ştii, să calce rufele muierea cu ea". Eu făcusem ochi mari. Mă întrebam: „De unde-o fi avînd ăsta atîtea parale?

M-am frămîntat eu aşa mai multe săptămîni. Nu-mi venea la socoteală să aibă radio alde Ifrim cu care am copilărit şi-am dus-o la greu atîta vreme în trecut, iar eu nu. Dar nici nu îndrăzneam să-l întreb de unde a avut aşa, la comandă, bănişorii adunaţi şi pentru radio şi pentru maşină d-aia de călcat. Ziceam că poate o fi vîndut ceva din griu. Mi-aduseţi aminte însă că pe paralele luate de pe contractul încheiat cu cooperativa a trebuit să cumpere materiale, ca să termine odaia din dreapta casei şi grajdul. Înseamnă că din altă parte pusese mîna pe bani. Mi-a risipit nedumerirea tot el, într-o seară. „Aştia au fost nişte bani ca şi picaţi din cer, mi-a zis el. Mihăiţă mi i-a dat". M-am uitat la el lung. „Pe semne că are chef de şagă cu mine, îmi zisei. Cum o să-i dea mai bine de 1.300 de lei feciorul său, cînd băiatul abia a împlinit 16 ani"? Îl văzui însă pe Ifrim că vorbea serios. Înţelegîndu-mi nedumerirea, a adăugat: „Zău, mă Mihalache, să crape care te minte! I-a strîns el, Mihăiţă. În fiecare săptămînă a bîzîit-o la cap pe mă-sa Şili, să-i dea cîte 6-7 ouă să le valorifice el la cooperativă. Că aşa fac şi alţi şcolari. Mai pe urmă, cînd au început să se coacă în pădure smeura şi murele, nu l-am mai prins pe acasă. Se ducea de dimineaţa cu doniciaora şi venea seara tîrziu. Venea cu picioarele şi mîinile zgîriate de mărăcini, dar vesel nevoie mare. Auzi, mai adăugă iarăşi vecinul meu, păi în unele seri a luat şi cîte 20 de lei pe smeură şi pe mure. Zău aşa!" „Ahaaa, zisei eu, Vasăzică a strîns bănişorii la vreo puşculiţă. Bine că n-ai dibăcit-o tu mai devreme, acu o lună, cînd mă tot îmboldeai să te împrumut, pentru tablă". „Eh, a fost băiat deştept, rîse Ifrim, l-a... „pus" el bine. Dacă i-ai fi vîrît în vreo puşculiţă d-aia smălţuită, dădeam eu peste ea".

Acum chiar că-l priveam cu totul nedumerit pe vecinul meu. Nu ştiam unde vrea să bată! „Tot nu băneşti? mă bătu el pe umăr. I-a povăţuit învăţătorul să pună gologanii pe un libret d-ăla de C.E.C."

Cuvintele lui Ifrim mă răscoliseră cumplit. Acum, ori unde mă aflam la treabă, îmi sunau mereu în urechi cele ce-mi zisese el: „Încetul cu încetul se face oţetul". Şi nici una nici două, mă sfătuii cu nevasta. Îl întrebai şi pe Nedelea, poştaşul care ne aduce scrisori. El îmi făcu rost de-un carnet de C.E.C. chiar a doua zi şi începui să pun şi eu cîte un gologan-doi pe libret.

Asta era va să zică pe la începutul lunii iulie. Într-o zi, nu ştiu cum, mă dădui iar în vorbă cu alde Ifrim şi nu mai putui răbda să nu-i spun: „Mă, să mor dacă n-oi trage şi eu pînă în septembrie lectrică. Ba, să vedeţi că o să şi vă „tai". „Cum adică să ne tai, nea Mihalache?" mă întrebă Mihăiţă, băiatul lui Ifrim. „Păi, i-am răspuns, o să-mi iau şi radio şi gramofon d-ăla, de care am văzut la alde văru-miu, la oraş, care merge tot cu lectrică".

Pe urmă, după cum aţi aflat din ziar, m-am apucat să ar locul pentru însămînţatul de toamnă. Iarăşi au rîs de mine alde Ifrim. Ziceau că ce mă zbat aşa ca peştele pe uscat? Ori poate vreau să scot încă o recoltă de griu, anul ăsta? Că doară îi... destul de devreme pentru arătură. Dar să vezi ce-a ieşit. Chiar a doua zi, picară în sat doi băieţi de la radio, de la Bucureşti. Au întrebat la „sfat" cine a început aratul primul la noi la Cornet. Adică cine e fruntaş? Şi numai ce mă pomenesc cu ei în ogradă: „Ştii ce te rugăm, tovarăşe Mihalache, mi-a zis unul dintre ei. Să ne spui ce te-a făcut să începi atît de devreme anul ăsta arătura pentru semănat?" „Păi, taică, am văzut că dacă l-am ascultat pe agronom şi-am arat şi anul trecut mai devreme, am scos anul ăsta cu vreo 300 de kile la hectar mai mult decît vecinii mei, care au arat tocmai prin octombrie".

În timp ce eu vorbeam cu băiatul cel înalt, ălălalt mai mărunţel desfăcuse un fel de geamantan. Şi nu ştiu ce tot umbla la două roticoale cu hîrtiuţe, care se învîrteau tocmai ca roata din biroul impiegatului de la gară, unde făcea la telegraf. Poate aţi văzut-o şi dumneavoastră. Cînd m-am despărţit de băieţi, tot cel înalt mi-a zis: „Să ne vedem cu bine, tovarăşe Mihalache. Şi să asculţi la radio duminică la patru şi jumătate ce ne-ai spus şi nouă".

Toată ziua am umblat ca ameţit, căutîndu-l pe Nedelea factorul. L-am întîlnit pe seară şi l-am întrebat cum pot să-mi scot repede paralele adunate pe carnetul de la C.E.C. I-am spus şi pentru ce-mi trebuie: să trag şi eu odată fir lectric şi să-mi cumpăr un radio. Am vorbit şi cu băiatul lui Niculcea, electricianul. Nedelea m-a pregătit. S-a dus a doua zi dimineaţă la oraş şi mi-a adus toţi banii pe care-i strînsesem: 1.490 lei. Ce să spun! Mare minunăţie şi meşteşugul. Mi-a întins electricianul firul şi-a făcut instalaţia în două ceasuri. Cu restul de parale m-am dus la cooperativă. Şi mi-am luat radio d-ăl mare. „Lux" scrie pe el. Ei, şi apoi duminică după masă, a făcut Lina mea nişte scoverzi. Şi-am scos şi-o sticlă de rachiu de corcoduşe, din vara asta. I-am chemat pe Ifrim şi pe ai lui, şi pe alţi vecini. Se mirau toţi ce-o fi? Venise şi Nedelea, poştaşul. Ba chiar şi Sănducu, gestionarul de la cooperativă, care-mi vînduse aparatul. Exact la patru şi jumătate cînd au început să spuie veşti de la sate, şi-au anunţat că o să auzim cuvîntul ţăranului muncitor Mihalache Negrea — adică eu — despre arătura pentru însămînţat — au făcut toţi nişte ochi cît cepele! Ba ce să zic? Mi se pare, şi mai mari ochi făcusem eu. Da, da. Tăceam şi mă ascultam chiar pe mine. Întocmai aşa cum le vorbisem băieţilor ceia de la radio, cuvînţel cu cuvînţel. Să te cruceşti, nu alta...

„Ei vedeţi? le-am zis eu bucuros nevoie mare cînd s-a sfîrşit transmisia. Aşa-i, frime, că v-am „tăiat"? „Da, la radio vedem că vorbişi. Şi aparat mai mare ca noi ţi-ai luat, e drept, a recunoscut băiatul lui Ifrim. Da' bre, n-are gramofon, cum ziceai". „Ei lasă, că n-a băgat nimeni ailalte-n sac, mi-a luat repede apărarea, nevasta-mea. Să vedeţi voi la anu! Că acu, ehehe! la să vă arăt..." Nu ştiu de ce, Nedelea surîse pe sub mustaţă.. Nevasta-mea fugi în odaia din fund, se înapoie într-o goană, de parcă ar fi fost la 16 ani. Ţinea în mînă un carnet d-ăla galben, de la C.E.C. pe care ni-l vîrî la toţi pe sub nas. „E pe numele meu, se lăudă. Păi ce credeai? îmi zise ea. Nu crescui eu vre-o 100 de păsări? O să îngraş gîşte şi o să duc la cooperativă. Şi din tot ce-oi lua, nu-ţi dau un ban, Mihalache. Pe toţi îi pui la C.E.C. Că poate să mor să nu cumpăr şi gramofonul ăla şi o maşină de călcat.

Şi băgînd în sîn „carnetul" femeia se apucă să toarne la toţi din clondirul cu rachiu. Şi să spun drept, era bucuroasă nevoie mare, aşa cum n-o văzusem nici cînd îi puseseşi popa pirostriile-n cap!

MIHALACHE NEGREA
din satul Cornet
pt. conformitate
AL. RAICU

Din toată lumea

Rezistenţa insectelor la insecticide

Insecticidele moderne (D.D.T. — Hexacloran) păreau că sînt sortite să le vină de hac insectelor dăunătoare. S-a observat însă că datorită întrebuinţării lor pe scară largă, insectele au început să devină rezistente faţă de aceste produse. În Grecia, Liban, Indonezia, Arabia, Panama şi

S.U.A. ţînţarii care transmit frigurile au devenit rezistenţi faţă de D.D.T., la fel ca şi ţînţarii din Trinidad, purtători ai frigurilor galbene. Cît priveşte puricii, păduchii şi muştele acestea au devenit aproape în întreaga lume imune la insecticidele obişnuite.

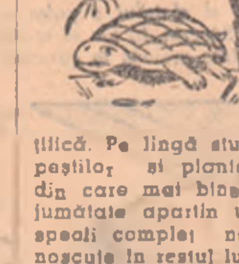
Organizaţia Mondială a Sănătăţii şi-a intensificat cercetările pentru a găsi noi mijloace de stîrpire a insectelor dăunătoare. O metodă nouă, ce pare a fi eficace, s-a încercat în Insulele Antile. În momentul cînd femelele anumitor specii de insecte dăunătoare au ajuns la maturitate, un avion aruncă deasupra regiunii respective sute de mii de insecte masculi, sterilizaţi în prealabil. Femelele care se împreunează cu aceşti masculi nu mai pot da naştere la urmaşi. În cîteva generaţii insectele dispar definitiv.

Experienţa făcută în Insulele Antile cu muştele care transmiteau o anumită boală la bovine a dat rezultate foarte bune.

Fosile vii în Galapagos

Insulele Galapagos (America de Sud), altădată lăcaş de piraţi, se pot număra printre teritoriile cele mai misterioase din lume. Animalele ciudate care locuiesc aci i-au dat marelui savant Darwin, care le-a văzut, geniala idee a evoluţiei speciilor.

Biologii europeni s-au gîndit de curînd să înfiinţeze pe aceste insule o staţiune ştiinţifică.

Pe lîngă studiul peştilor şi plantelor, din care mai bine de jumătate aparţin unor specii complet necunoscute în restul lumii, savanţii vor să pornească lupta pentru protecţia broaştelor ţestoase şi şopîrlelor uriaşe aflate aci, ştiut fiind că porcii şi cîinii aparţinînd populaţiei băştinaşe distrug o mare parte din ouăle acestor vieţuitoare.

Guvernul statului Ecuador, căruia îi aparţin insulele, şi-a dat consimţămîntul pentru înfiinţarea acestei staţiuni şi în curînd biologii europeni vor avea la dispoziţie un material preţios pentru studiul evoluţiei speciilor.

Din sălile tribunalelor

Nici o îngăduinţă faţă de jefuitori

Nu încape îndoială că marea majoritate a lucrătorilor cooperativelor de consum sînt oameni cinstiţi, practică un comerţ civilizat, manifestă o atitudine plină de înţelegere pentru cerinţele populaţiei. Dar, cum în pădure se întîlnesc şi uscături, aşa şi în unele cooperative se întîlnesc elemente corupte, înrăite, puse pe chiverniseală din avutul obştesc. În rîndul acestora se numără şi gestionarul Petre Mihalache de la unul din magazinele cooperativei de consum „30 Decembrie" din comuna Vidra, regiunea Bucureşti, care s-a făcut vinovat de sustragerea a 53.816 lei din gestiune.

Că aceşti hoţi şi-au putut face de cap, o parte din vină o au comisiile de revizie care n-au dat cu lunile pe la magazinele sau depozitele respective, lăsînd pe hoţi să opereze în voie. Dar revizorii contabili ce fac pentru prevenirea şi înlăturarea furturilor? Faptele au dovedit că unii dintre ei închid pur şi simplu ochii. Iată un caz. La un moment dat, gestionarul Gh. Ruică, de la magazinul de centru al cooperativei Coşoveni, regiunea Craiova, avea o lipsă în gestiune de 12.781 lei. Poposind la cooperativă, revizorul contabil Jean Avramescu a constatat lipsurile gestionarului, dar nu le-a sezisat forurilor în drept. Avea motivele lui, ca unul ce este învăţat să primească „partea leului".

Legile statului nostru pedepsesc aspru pe cei care fură avutul obştesc, aşa cum a pedepsit, printre alţii, pe fostul gestionar al cooperativei din comuna Boşoteni, regiunea Craiova, condamnat la 6 ani închisoare.

Împotriva elementelor înrăite trebuie să se ridice cu tot curajul. În primul rînd, lucrătorii cinstiţi din comerţul cooperatist şi membrii cooperativelor de consum. Totodată se cere ca comisiile de revizie ale cooperativelor să lucreze cu simţ de răspundere, iar revizorii contabili să-şi facă datoria pe deplin.

M. TEODORU

E VREMEI

Întîmplare văzută în două tablouri şi un epilog neprevăzut

Tabloul I

Se desfăşoară în biroul tovarăşului inginer Strună Gheorghe, agronomul şef al gospodăriei de stat Zvoriştea, raionul Dorohoi. La ridicarea cortinei, în scenă se află şi tov. Ungureanu Gheorghe, directorul gospodăriei. Pe birou, un maldăr de hîrtii şi hărţi.

Tov. Strună *(frecîndu-şi mîinile vesel)*: *Eh! Văzuşi, tovarăşe director?*

Tov. Ungureanu: *Păi, să-mi pun ochelarii ca să văd şi mai bine. Mda. Planul de însilozare a furajelor e gata!*

Tov Strună: *Cum gata? E definitiv. Absolut definitiv. Îl trecem şi pe curat şi-l afişăm! Cum vine cineva de la trust în control, să şi dea cu ochii de el!*

Tov. Ungureanu: *Ha, ha, grozavă ideie. Vorba aia... afişu' e sufletu' comerţu... astaa, însilozării... — (îngrijorat) Da' n-am uitat ceva?*

Tov. Strună: *Nu se există. Toate circulările le-am consultat. Ia priviţi ici pe coloane (admirativ): „Necesarul de zile", este? Este. „Numărul de animale de care o fi nevoie la transport", este? Este. „Numărul de tocători"...*

Un om de serviciu... *Este afară un tovarăş de la trust!...*

Tabloul al II-lea

Acţiunea se desfăşoară după ce s-a... desfăşurat o convorbire aprinsă între cei trei.

Inginerul de la trustul Gostat... *Dumneavoastră, tovarăşi, ştiţi cît vă trebuie?*

Tov. Strună: *Două-trei ceasuri şi-l trecem pe curat...*

Inginerul de la trust: *Lasă planu', frate. Vă trebuie 900 de tone de siloz. Dublu cît am trecut.*

Tov. Strună: *Da'... planul? Ia uitaţi: „Necesaru' de zile"..., „Număru' de animale", „tocătorile"...*

Inginerul de la trust: *Şi vacile ce-or să mănînce? Planuri? Hîrtie?*

Tov. Strună: *Nu vă neliniştiţi. Vreme e destulă...*

Inginerul de la trust: *Dar ea fuge. Iar dumneavoastră nu vă mişcaţi...*

Tabloul al III-lea

Noapte. Tov. Strună doarme. Deodată tresare. La geam s-au ivit două momîi. Nu-s oameni, ci nişte maşini. Acum deschid fereastra. Inginerul Strună desluşeşte că-s cele două tocători mecanice din ogradă.

Prima tocătoare: *Am venit cum vezi, măi frate*
Că ne ţii nereparate
Stăm în ploaie şi-n noroi

A doua tocătoare: *Şi habar nu ai de noi*
Planuri faci, bată-te vina

Prima tocătoare: *De ne-acoperi rugina!*

Tov. Strună dîrdîie. Îşi caută hainele, dar nu le găseşte. Nemaiputînd să asculte, o sbugheşte pe uşă.

Epilog

Tov. Strună: *Dumneata eşti, tovarăşe director?*

Tov. Ungureanu: *Eu... am visat urît. Ştii...*

Tov. Strună: *Ştiu totul... Nu-i nimic de făcut decît să ne apucăm mîine de treabă.*

Tov. Ungureanu: *Bine zici. Altfel te pomeneşti că vine iarăşi cel de la trust...*

Tov. Strună: *Acela n-ar fi nimic. Dar să nu vină mîine noapte vacile să ne ceară socoteală despre furaje... Căci cu ele ar fi de rău.*

Cortina

P.S. Cel de al treilea tablou şi epilogul întîmplării, bineînţeles, nu s-au petrecut ca mai sus. Dar n-ar fi stricat să se întîmple întocmai.

V. ANDREI

SATIRA ŞI UMOR

Ghicitori

Are baba zece dinţi
Ca soldaţii rînduiţi.
Şi tot strînge-n linişte
Spice de pe mirişte.

(grebla)

Mi-a trimis nenea Costel
Din uzină, un purcel.
Cînd îl învîrtesc de coadă
E lumină prin ogradă.

(dinamul)

Suii furca sus în vînt,
Să toarc cîntec şi cuvînt

(antena de radio)

BOB DE PIPER

Roşii pe sprînceană

Aflăm că Şcoala profesională agricolă din satul Gemeni, raionul Cujmir, a obţinut în acest an o frumoasă recoltă de roşii. Ceea ce e bine. Aflăm, de asemenea, că roşiile recoltate de şcoală sînt puse în vînzare. Ceea ce e iarăşi bine. Dar mai aflăm că roşiile cu pricina sînt vîndute „pe sprînceană", adică pe bază de „cunoştinţe". Ceea ce nu mai e bine.

Ceea ce ar trebui să-i facă pe cei care procedează aşa să... roşească.

EPIGRAMĂ

La multe cooperative din raionul Curtea de Argeş nu se găsesc chibrituri.

Dacă-ntrebi: „Aveţi chibrite?"
Gestionarii, pasă-mi-te,
Îţi răspund cam anevoie:
„Da, avem. Avem... nevoie".

VICTOR TEODOR

La staţiunea de montă din comuna Ruşeţu, raionul Filimon Sîrbu, regiunea Galaţi, reproducătorii comunali n-au adăposturi corespunzătoare pentru iernat.

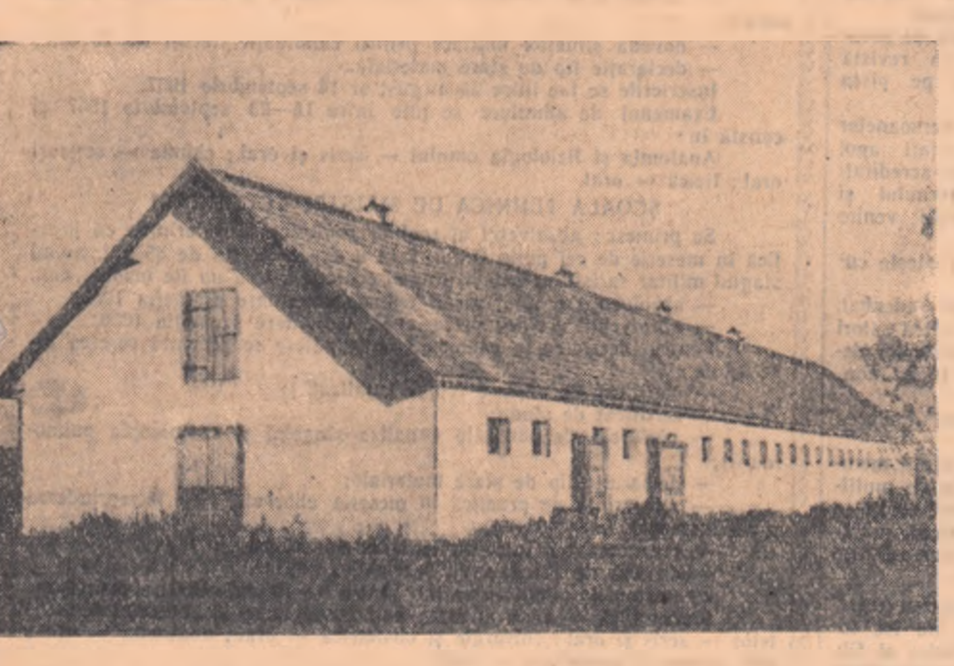

PORCUL: — Ce e asta, mai badie — Nu-i curată porcărie?!

Desen de G. BADEA

Din experiența UNITĂȚILOR AGRICOLE COOPERATISTE

INCA UN GRAJD LA ȘURA MICĂ

Dornici să dezvolte ferma de vaci, colectiviștii din comuna Șura Mică, raionul Sibiu, au construit de curind, așa cum se vede in fotografie, un grajd nou pentru 30 de capete.

Mărirea suprafeței însămînțate cu plante tehnice și sporirea continuă a producției la hectar

Două căi de creștere a veniturilor bănești

Hărnicia colectiviștilor din Biled e cunoscută astăzi dincolo de hotarele regiunii Timișoara.

An de an au crescut recoltele și au sporit veniturile. De cinci ani încoace veniturile bănești ale gospodăriei colective se numără în milioane. Anul acesta, de exemplu, ele se vor ridica la aproape 4,5 milioane lei. Două treimi din acești bani vor fi aduși de cultura tutunului, a sfeclei de zahăr, a cînepei, a legumelor și zarzavaturilor.

Creșterea fondului de bază oglindește convingător ritmul rapid de dezvoltare a gospodăriei. De la 219.410 lei cît era fondul de bază la sfîrșitul primului an de muncă în comun, el a trecut de 1.350.000 lei, in cel de-al patrulea an și a ajuns la sfîrșitul lui 1956 să numere 2.771.485 lei.

Veniturile mari realizate de gospodărie au făcut ca în fiecare an să crească și veniturile individuale ale colectiviștilor. Astfel, dacă în 1952 valoarea unei zile-muncă a fost de numai 7,2 kg diferite produse și 1,5 lei, în 1956 la zi-muncă s-au dat peste 10 kg de produse, din care numai cereale 7,780 kg, și 9 lei, iar în acest an va reveni la zi-muncă mai bine de 15 kg diferite produse și peste 20 de lei.

Creșterea valorii zilei-muncă a ridicat simțitor nivelul de trai al membrilor gospodăriei. **Faptul că șapte colectiviști și-au cumpărat motociclete este destul de semnificativ în această privință.**

In felul acesta, gospodăria colectivă din Biled a devenit un puternic centru de atracție pentru țăranii muncitori din comună. Convingîndu-se de posibilitățile ce le oferă munca în comun, tot mai mulți țărani muncitori au pornit cu încredere pe drumul belșugului și al fericirii. Gospodăria cuprinde acum peste 700 de familii care lucrează laolaltă aproape 3.000 ha de teren.

Cultivarea unor plante tehnice și industriale ca: sfecla de zahăr, tutunul, cînepa, coriandru etc., pe suprafețe din ce în ce mai mari, a fost una din sursele principale de venituri. Creșterea veniturilor se explică însă nu atît prin mărirea suprafețelor cultivate cu aceste plante, cît prin sporirea continuă a producției la hectar. De la 16.122 kg la ha, obținute în 1953, producția de sfeclă de zahăr a crescut la 19.740 kg la ha. în 1954 (pe 80 de ha) și a depășit anul trecut 24.000 de kg la ha. In acest an producția medie la hectar (pe 110 ha) va depăși 30.000 de kg.

De asemenea, la cultura tutunului producția medie pe 50 ha, obținută în 1956 a crescut cu încă o dată față de cea realizată în 1953. La cultura de cînepă producția medie a crescut în aceeași perioadă cu peste 60 la sută, iar suprafața a ajuns acum la 100 ha.

Venituri mereu crescînde a adus grădina de legume. Aceasta datorită aplicării regulilor agrotehnice înaintate.

Legumicultorii gospodăriei au reușit să dea în anul trecut cîte 33.000 kg de ardei gras la ha, 36.500 kg de roșii la hectar și 24.790 kg de varză la ha. Recolte mari au obținut și la celelalte culturi de legume și zarzavaturi.

Colectiviștii din Biled nu se vor opri aici; ei știu că posibilitățile de sporire a producției la hectar nu sînt epuizate.

V. CAZACU

De pe fiecare hectar venituri mai mari

Din cultura a doua—10.800 de unități nutritive

Intocmirea planului de producție a dat mult de lucru colectiviștilor din comuna Găvănești, raionul Balș. Impărțind suprafața de teren arabil pe culturi, ei au văzut că pentru asigurarea bazei furajere nu mai rămăseseră decît 12 ha. Balanța furajeră era în deficit. Ca s-o echilibreze fără a mări suprafața cultivată cu plante furajere, nu aveau decît o singură soluție: culturile duble.

După ce au recoltat borceagul de pe cele 4 hectare, ei au semănat această suprafață cu porumb furajer. Au rezolvat astfel insuficiența terenului și au scos și venituri mai mari la unitatea de suprafață. Să vedem ce au cîștigat colectiviștii folosind această metodă.

In primul rînd, au obținut o producție de 14.000 kg. de borceag care, evaluată la prețul oficial, valorează 4.200 de lei. În al doilea rînd — și aceasta este foarte important — de pe aceeași suprafață, gospodăria va mai obține încă 60.000 kg de porumb furajer.

Folosind metoda culturilor furajere duble, gospodăria colectivă a mărit de aproape cinci ori masa de nutreț la hectar. Pe suprafața de 4 hectare gospodăria a realizat 10.800 kg de unități nutritive, adică 10.800 kg de ovăz-boabe numai la cultura a doua. Socotind producția de ovăz la hectar de 1200 kg reiese că gospodăria a cîștigat prin culturi furajere duble 9 hectare de teren. Cu furajul din cultura a doua se pot hrăni timp de un an 9 capete de vite mari. Calculînd costul lucrărilor făcute pentru cultivarea porumbului furajer și costul seminței, reiese că acestea nu depășesc suma de 1.620 lei. Cele 6.000 tone de porumb furajer valorează 7200 lei. Cîștigul gospodăriei este evident.

Ținînd seama că gospodăria nu vinde aceste furaje, ci le folosește pentru creșterea animalelor, putem spune că, în realitate, cîștigul ei este mult mai mare. Gospodăria cîștigă și din punct de vedere agrotehnic.

Toate acestea arată că prin culturile duble unitățile agricole cooperatiste pot mări veniturile la hectar și pot rezolva, fără a micșora suprafața destinată cerealelor sau altor culturi, problema bazei furajere.

Ing. C. DAVID

Cine răspunde ?

Foarte multe gospodării colective au încheiat contracte cu organizațiile comerciale pentru predări de produse — mai ales legume și zarzavaturi. Marea majoritate a unităților cooperatiste și organizațiilor comerciale și-au respectat obligațiile contractuale. Dar nu despre acestea ne vom ocupa aici, ci despre acea minoritate reprezentată de unele organizații comerciale care fac multe zile amare colectiviștilor, provocîndu-le însemnate pagube.

In ograda gospodăriei colective din Lenauheim, regiunea Timișoara, s-au stricat 60.000 kg de varză. Cine-i vinovatul?

Incă un caz: Telefonul a sunat de 7-8 ori în biroul tov. Segărceanu, directorul Agevacoop-ului din Roșiori.

— Veniți și luați marfa, se strică, anunța președintele gospodăriei colective din Merișani.

De fiecare dată, tovarășul Segărceanu a promis că va trimite îndată camioanele. Nu le-a trimis. 8000 kg de roșii, 5000 kg de castraveți, vinete, varză s-au stricat.

Am dat doar două exemple. Mai sînt și altele din păcate.

Cine răspunde că s-au dus pe apa sîmbetei zeci și chiar sute de mii de kilograme de zarzavaturi, cultivate cu sudoare, în timp ce pe piețele unor orașe se simte cîteodată lipsa produselor care se strică undeva în grămezi?

Poate că U.R.C.C.-București, Timișoara și eventual din alte regiuni ar putea răspunde. Și cît mai grabnic.

M. IORDACHE

O nouă întovărășire agricolă

Era în toiul treierișului. Țăranii muncitori din Măldăeni, raionul Roșiorii de Vede, regiunea București, începuseră să se frămînte punînd la cale constituirea celei de a treia întovărășiri agricole din comună. Celelalte două — „Partizanul" și „Tudor Vladimirescu" — luaseră ființă cu doi-trei ani în urmă și recoltele obținute de primele întovărășiri erau din ce în ce mai bune.

Cei mai mulți dintre țăranii muncitori cunoșteau statutul întovărășirii agricole și avantajele lucrării pămîntului în comun și cu mijloace mecanizate, dar încă mai șovăiau. Agitatorii, în frunte cu comuniștii, îi lămureau cu răbdare.

Pentru început, s-a constituit un comitet de inițiativă, format din țărani muncitori ca Dumitru Pleșu, Badea Ciupitu, Ilie Albu și Voicu Toșca. Ajutați de tovarășul Marinescu, instructor al comitetului raional de partid, și de învățătorii comuniști J. Furcă și E. Mirea, ei au mers din gospodărie în gospodărie, o dată, de două ori, de mai multe ori, pentru a convinge cu cifre și fapte pe unii mai șovăielnici de superioritatea muncii în comun, de recoltele bogate obținute de alți țărani întovărășiți sau de colectiviști.

Rezultatele muncii n-au întîrziat să se arate. 75 de familii s-au alăturat întovărășirii „Partizanul", iar 35 de familii, cu 70 de hectare, au hotărît să formeze o nouă întovărășire.

Zilele trecute s-a ținut prima adunare generală a noii întovărășiri din Măldăeni, care a primit numele de „Unirea".

C. PENCEA

5 OAMENI— 500 HECTARE — OAMENI VREDNICI

Cine poposește în aceste zile de început de toamnă la gospodăria de stat Vadeni, regiunea Galați, și se interesează de mersul treburilor, nu se poate să nu afle, printre cele dintîi noutăți, și despre realizările brigăzii experimentale pentru mecanizarea completă a lucrărilor agricole.

„Oameni vrednici" este titlul unui articol pus la gazeta de perete de la centrul gospodăriei — articol în care se vorbește în cuvinte de laudă despre munca acestor tractoriști. Și, într-adevăr, ei le merită cu prisosință. Atît șeful brigăzii experimentale, Aurel Scurtu, cît și tovarășii lui — Cristache Coadă, Gheorghe Cornescu, Tanase Alexandru și Sandu Vasile — sînt oameni cu o înaltă calificare profesională, cu multă experiență și mai ales cu multă ambiție.

In primăvară, cînd a luat ființă brigada experimentală, mecanizatorii au încheiat un contract cu conducerea gospodăriei. Atunci, șeful brigăzii, în numele celorlalți tractoriști, a spus:

— Ne angajăm să dobîndim cel puțin 1.800 kg de grîu la hectar, 4.000 kg de porumb boabe, 12.000 kg de porumb verde, 30.000 kg de porumb siloz și 3.700 kg de lucernă.

Și mecanizatorii din brigada experimentală au pornit la lucru.

Pe cele 200 de ha semănate cu grîu de toamnă au făcut grăpatul la vreme. Pe alte 200 de hectare pe care urma să se însămînțeze porumb boabe, — tarla ce fusese arată de cu toamnă — ei au împrăștiat îngrășăminte chimice. Apoi au mai executat o arătură la adîncime mai mică. Insămînțatul porumbului l-au făcut în rînduri perfect drepte. Datorită acestui fapt, au putut să prășească apoi porumbul de trei ori, în cele mai bune condiții. In plus, au executat cu mașinile și o parte din amenajările pentru irigare cu apă a 150 de hectare cu porumb.

Cînd s-a apropiat vremea strîngerii grîului, ei s-au pregătit în amănunțime. Folosind și 2 secerători-legători, au secerat și au treierat în 15 zile întreaga recoltă de grîu de pe cele 200 de hectare.

Nu mică a fost mirarea celorlalți mecanizatori din gospodărie cînd au aflat că brigada obținuse 1.810 kg de grîu la hectar, în vreme ce pe celelalte terenuri ale aceleiași unități nu se obțineau decît 1.500 de kg la ha. Explicația? Inainte de toate recoltatul în pîrgă și grija de a nu se pierde un singur spic.

Datorită prașilelor făcute la vreme, și porumbul va da o recoltă bogată. Pe suprafața irigată de 150 ha, brigada a introdus apă de două ori.

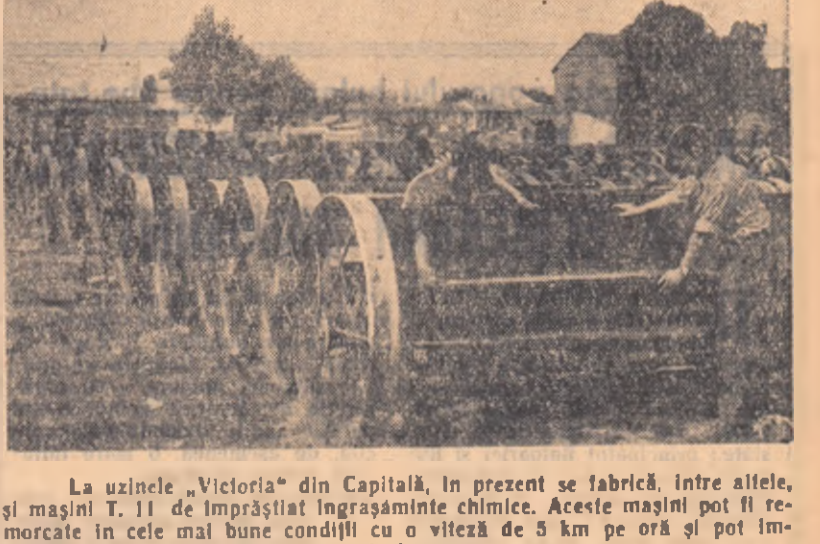
— Sîntem siguri că vom recolta cel puțin 4.000 kg de boabe la ha, spunea cu mîndrie, zilele trecute, tractoristul Tanase Alexandru, cînd ne-am ținut angajamentul și în ce privește recolta de porumb masă-verde.

Demn de subliniat e că din primăvară pînă acum, datorită efectuării îngrijirilor tehnice zilnice și periodice la timp și potrivit metodelor înaintate de lucru (decantarea și filtrarea motorinei de 3 ori înainte de a fi introdusă în motor, schimbarea uleiului la timp, curățirea filtrelor etc.), aici un tractor din brigadă nu a avut nevoie de vreo reparație la atelier. In plus, a fost economisită o importantă cantitate de carburanți și piese de schimb.

In prezent, mecanizatorii din brigada experimentală lucrează de zor la arăturile pentru însămînțare. Incepe un nou ciclu de producție. Iar de data aceasta terenurile pe care se va însămînța grîul sînt pregătite chiar de ei.

ION DRINCU

Pentru gospodăriile de stat

La uzinele „Victoria" din Capitală, în prezent se fabrică, între altele, și mașini T. 11 de împrăștiat îngrășăminte chimice. Aceste mașini pot fi remorcate în cele mai bune condiții cu o viteză de 5 km pe oră și pot împrăștia 40—70 kg de îngrășăminte la hectar.

In fotografie, mecanicul Mihăilescu Traian de la serviciul de control și montorul Anghel Vlăduț verificînd un nou lot de mașini ce urmează a fi trimise în gospodăriile de stat.

Prin gospodăriile de stat de pe valea Tîrnavei

Cum era și de așteptat, numai cu greu i-am putut găsi la centru în aceste zile pe directorii sau inginerii șefi ai celor 3 gospodării de stat de pe valea Tîrnavei, la care am poposit de curind.

La gospodăria agricolă de stat Sighișoara l-am „prins" pe tov. Singureanu, inginerul șef, numai a doua zi dimineața. La Dumbrăveni pot spune că am avut mare noroc că l-am putut reține o oră pe tov. Ing. șef Popescu, iar la Mediaș m-am întreținut cu inginerul responsabil cu planul de producție.

La Sighișoara metode noi de lucru

La gospodăria de stat Sighișoara am aflat lucruri foarte interesante în legătură cu unele metode de muncă. De exemplu, în livezile tinere se execută în timpul verii tăieri în verde după un sistem conceput chiar de tov. Ing. Singureanu, cu scopul de a favoriza dezvoltarea formațiilor de rod și deci de a grăbi intrarea pe rod a pomilor.

Mi-au reținut atenția și explicațiile cu privire la procedeele întrebuințate pentru obținerea de sămînță de conopidă și ridichi de lună.

Ca să obții sămînță de conopidă cu o germinabilitate de 91 la sută nu este ușor. Totuși așa s-a întîmplat în 1954, iar anul trecut deși acest procent a fost de numai 89 la sută rezultatul poate fi socotit un succes.

La semincerii de ridichi de lună, la care selecția are o mare importanță, această operație se face în felul următor: se execută semănatul în rînduri distanțate la 60 cm iar cînd plantele au format rădăcină ele se repică pe intervalul rîndurilor inițiale, formîndu-se deci alte rînduri; cu această ocazie se face și alegerea după caracterele de soi ale plantelor.

Și în sectorul zootehnic există aceeași preocupare.

Incepînd de la 10 ianuarie a.c., în halele de ouat s-a folosit metoda de a se așeza așternut de paie de grîu, împrospătat de cîte ori a fost nevoie (cînd s-au umezit) fără a fi scos afară decît primăvara.

Pentru dezinfecție s-a adăugat și praf de var. Rezultatul a fost că producția de ouă a crescut cu 15 la sută, față de anul trecut.

Efecte economice bune a avut și introducerea în sectorul avicol a unor hrănitoare și adăpătoare automate, norma de deservire crescînd de la 500 (sau 250 unde se aplică selecția) la 1.000, în cazul găinilor, și de la 500 la 1.000, în cazul puilor.

Cu legitimă mîndrie tov. Singureanu ne-a mai vorbit și despre alte perfecționări tehnice, al căror autor este, și printre care amintesc: adaptarea motopompei „Fenomen" pentru stropitul viei, cadru de sită mobilă pentru uscătoriile de hamei, cărucior pentru transportat conuri de hamei în uscătorii etc.

Și la Dumbrăveni, oameni pricepuți

Din convorbirea avută cu tov. Popescu Gh., inginerul șef al gospodăriei de stat Dumbrăveni, am reținut bine numele lui Manchen Wilhelm, maistrul care lucrează în pepiniera de 43.4 ha a gospodăriei. Anul trecut, el a obținut peste plan 2.000 de pomi pentru plantat, iar acum, în campania de altoit, folosește metoda altoirii a cîte doi ochi pe fiecare port-altoi, asigurînd astfel un procent de prindere mai mare.

Cît privește planul anual de lapte de vacă se prevede a fi depășit cu circa 200 hectolitri. O notă bună este și faptul că la hrănirea porcilor se aplică aci cu succes folosirea furajelor biofermentate. Bine ar fi fost dacă s-ar fi introdus aci și hrănitoarele automate, încă din acest an.

Demn de relevat este și felul cum s-a rezolvat deficitul de furaje grosiere în gospodăria Dumbrăveni. In această privință s-a renunțat la contractarea lucrărilor de recoltat fîn, cum se proceda în anii trecuți, cînd o parte însemnată de fîn revenea contractanților. Adăugîndu-se la aceasta și o mai completă folosire a fînului din livezi și din fînețele naturale și cultivate, gospodăria va fi asigurată cu toată cantitatea de nutrețuri grosiere necesară.

Preocupări științifice la Mediaș

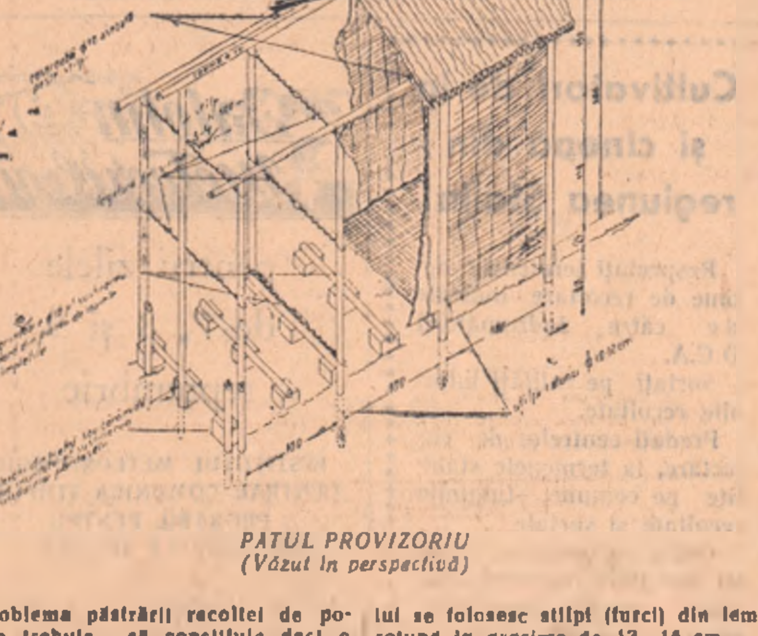
Detalii interesante asupra felului cum se stabilește momentul optim de recoltare a strugurilor mi s-au dat la gospodăria agricolă de stat din Mediaș. Incă de pe acum aci se urmărește pas cu pas creșterea în greutate a strugurilor și a conținutului lor în zahăr. Acesta se determină cu refractometre speciale. Cu datele constatate se alcătuiește un grafic în care greutatea și procentul de zahăr sînt reprezentate sub forma unor curbe. Momentul cînd aceste curbe se apropie una de alta și se ating, este și momentul cînd recoltarea trebuie să înceapă.

In sfîrșit, sînt demne de menționat și experimentările ce se fac, — desigur încă neorganizat — în această gospodărie. In afară de faptul că pe 7,5 ha se încearcă 5 hibrizi dubli de porumb din import, din 1953, se înmulțește grîu ramificat ajungîndu-se anul acesta la o jumătate de ha de pe care s-a obținut circa 2.000 kg, deci 4.000 kg. la ha.

SEB. PLEȘOIANU

Pătule din materiale ieftine și recuperabile

Anul acesta suprafața cultivată cu porumb este cu mult mai mare decît în anii trecuți, iar starea de vegetație a culturilor promite o producție foarte bună.

PATUL PROVIZORIU
(Văzut în perspectivă)

Problema păstrării recoltei de porumb trebuie să constituie deci o preocupare deosebită pentru toți cultivatorii, îndeosebi pentru gospodăriile agricole de stat și gospodăriile agricole colective. In acest scop, este necesar să se ia de pe acum măsuri pentru asigurarea spațiului necesar depozitării porumbului, pînă la completa uscare a știuleților. Ministerul Agriculturii și Silviculturii recomandă să se construiască pătule provizorii din materiale ieftine și recuperabile după modelul arătat.

Pătulul tip recomandat are forma dreptunghiulară cu o lățime de 1,50 m., înălțimea de 3 m. și lungimea după nevoie. Pereții și fundurile pătulului se fac din panouri de împletituri de nuiele sau din panouri de stuf. Pentru amenajarea podelei se folosesc panouri de împletituri de nuiele, iar la acoperiș papură, stuful sau cocenii de porumb. Pentru susținerea pereților, podelei și acoperișului se folosesc stîlpi (furci) din lemn rotund în grosime de 12—15 cm

Panoul de nuiele, care are dimensiunea de 3/1,5 m., se face așa cum se construiesc obișnuit gardurile, din araci și coarde împletite. Panourile de stuf, de aceleași dimensiuni, se execută folosindu-se stuf gros de baltă așezat cîte 3—4 fire la un loc, astfel ca panoul să aibă grosimea de 3—4 cm. Panoul este prins în 4 locuri din 50 în 50 cm. de ambele părți, pe direcția înălțimii cu araci strîns legați cu sîrmă.

Stîlpii — care alcătuiesc cadrul pătulului și care au de obicei lungimea de 4 m — se îngroapă în pămînt la adîncimea de 80 cm. și se înțepenesc bine bătîndu-se pămîntul cu parul. Distanța între stîlpi pe ambele laturi ale pătulului este de un metru, iar între stîlpii de la funduri de 75 cm. Stîlpii de la mijlocul fundurilor au înălțimea de 5 metri, deoarece pe aceștia se sprijină coama acoperișului. La colțuri se bat doi stîlpi la o distanță de 15 cm. de colț, în așa fel încît să se poată sprijini panourile, atît pentru pereți cît și pentru fund.

Pentru a asigura rezistența pătulului, stîlpii opuși celor două laturi se leagă între ei la jumătatea înălțimii lor și la vîrf cu o ancoră din sîrmă groasă de 3—4 mm., bine răsucită. Stîlpii de pe latură se leagă între ei printr-o cosoroabă care se bate în partea lor superioară. Cei de la fundurile pătulului se ancorează la vîrful lor de stîlpii imediat vecini de pe laturi, cu ancore asemănătoare.

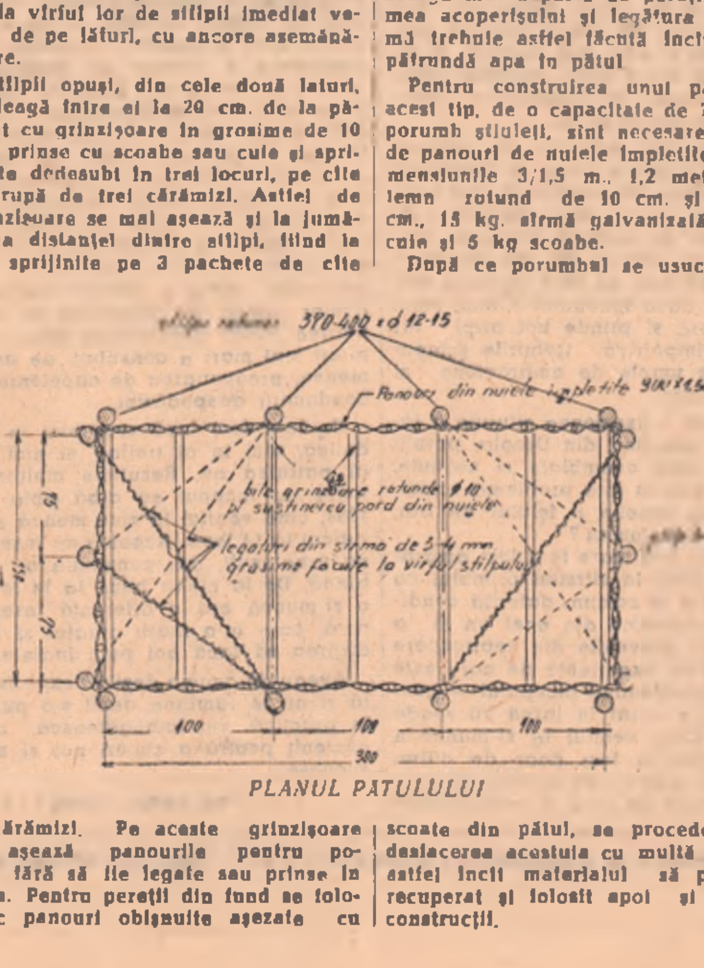
Stîlpii opuși, din cele două laturi, se leagă între ei la 20 cm. de la pămînt cu grinzișoare în grosime de 10 cm. prinse cu scoabe sau cuie și sprijinite dedesubt în trei locuri, pe cîte o grupă de trei cărămizi. Astfel de grinzișoare se mai așează și la jumătatea distanței dintre stîlpi, fiind la fel sprijinite pe 3 pachete de cîte 3 cărămizi. Pe aceste grinzișoare se așează panourile pentru podea fără să fie legate sau prinse în cuie. Pentru pereții din fund se folosesc panouri obișnuite așezate cu lungimea orientată vertical. Panoul pentru peretele din fund se așează pe partea internă a stîlpilor, prinzîndu-se în patru locuri cu sîrmă.

Pentru formarea pereților laterali se așează la început cîte un panou de împletitură de nuiele sau stuf și pe măsură ce se umple spațiul creat se așează și al doilea rînd de panouri pînă la acoperiș.

După ce se umple pătulul cu știuleți de porumb se face acoperișul. Se așează pe cosoroabe și pe coamă stuf, papură sau mănunchi de coceni de porumb și se leagă cu sîrmă moale atît de cosoroabă cît și de coama pătulului. Streașina trebuie să aibă circa 40 cm. pentru ca apa să se scurgă mai departe de pereți. Grosimea acoperișului și legătura la coamă trebuie astfel făcută încît să nu pătrundă apa în pătul

Pentru construirea unui pătul de acest tip, de o capacitate de 7,5 tone porumb știuleți, sînt necesare 7 buc. de panouri de nuiele împletite cu dimensiunile 3/1,5 m., 1,2 metri cubi lemn rotund de 10 cm. și 12—15 cm., 15 kg. sîrmă galvanizată, 5 kg. cuie și 5 kg scoabe.

După ce porumbul se usucă și se scoate din pătul, se procedează la desfacerea acestuia cu multă atenție, astfel încît materialul să poată fi recuperat și folosit apoi și la alte construcții.

PLANUL PATULULUI

Folosirea mijloacelor mecanizate

In lupta pentru scăderea prețului de cost

Unul din principalele sectoare de activitate ale gospodăriei agricole de stat din Rîmnicu Vîlcea este producerea de material săditor pomicol. Pentru a pune la îndemîna gospodăriilor de stat, unităților agricole cooperatiste și țăranilor muncitori individuali puieți și pomi altoiți de 3 ani, la un preț de cost cît mai redus, colectivul nostru de muncă și-a dat seama că este necesar să mecanizăm lucrările respective într-un procent cît mai mare.

Cu numai cîțiva ani în urmă la lucrările de desfundare foloseam munca manuală. Era nevoie deci să angajăm un mare număr de muncitori. De pildă, pentru desfundatul unui hectar la 60—70 cm adîncime la timpul optim erau necesare 500 zile-om. *Costul acestei lucrări se ridica la 9.100 lei.*

În ultimii ani, am folosit însă la desfundatul terenurilor unde urma să producem material săditor *plugul sovietic P.P. — 50, acționat de tractorul S.—80 (Kirov).* Cu acest plug am reușit să desfundăm zilnic 1,5 ha, lucrarea fiind de cea mai bună calitate. În același timp am redus considerabil prețul de cost. Folosind agregatul de mai sus, desfundatul unui hectar costă acum cel mult 1.000 lei (830 lei lucrarea cu tractorul și 170 lei munca manuală necesară corectării eventualelor greșeli sau desfundării micilor porțiuni unde agregatul nu poate fi folosit).

Pentru scosul puieților port-altoi folosim de cîțiva ani un plug vechi de desfundat, pe care l-am adaptat tractorului K.D.—35. Prin aceasta, nu numai că reușim să executăm lucrarea respectivă într-un timp foarte scurt, dar obținem și importante economii de bani: în mod obișnuit, pentru fiecare 1.000 de puieți scoși manual plăteam pînă acum doi-trei ani 8,75 lei. Cu alte cuvinte, scosul a *200.000 de puieți* cît produce gospodăria noastră anual, ne costa 1.750 de lei. Executînd aceeași lucrare mecanizat azi costul lucrării nu depășește 456 lei (166 lei cheltuielile lucrării cu tractorul și 290 lei munca manuală pentru strîngerea puieților în urma plugului).

Una din problemele care ne-au frămîntat mult a fost scosul pomilor altoiți *în cîmpul al 3-lea*. Această lucrare, după cum se știe, se execută toamna tîrziu, cînd timpul devine de obicei foarte capricios, zilele bune de lucru fiind puține și necesitînd deci un mare număr de brațe de muncă.

În toamna anului trecut, de exemplu, a trebuit să scoatem 163.830 pomi altoiți. Pentru a folosi munca manuală (potrivit normelor stabilite) am fi avut nevoie deci de 2.340 zile normă numai pentru scosul pomilor. Deosebit de aceasta, pomii mai trebuiau însă și transportați la locul de stratificare.

Cum am rezolvat noi această problemă? Mobilizînd — cu sprijinul organizației de partid și al comitetului de întreprindere — pe cei mai pricepuți tehnicieni, găsisem încă din 1954 o soluție: adaptasem la un plug de desfundat *un cuțit în formă de U.* Lucrarea nu se executa însă perfect. O dată cu primirea unui plug special pentru scos pomi — plugul sovietic V.P.—2 tractat de tractorul S.—80, am reușit să obținem rezultate din cele mai bune, terminînd la timp scosul pomilor și reducînd în mare măsură prețul de cost al lucrării. Folosind munca manuală pentru scosul a 15.000 de pomi aveam nevoie de 215 zile-normă care ne costau 3.300 lei. Prin folosirea plugului de scos pomi V.P.—2 acționat de tractorul „Kirov" aceeași lucrare nu ne mai costă acum decît 982 lei (830 lei costul lucrării cu agregatul și 152 lei plata echipei formată din 10 oameni care trag pomii din pămînt, în urma tractorului și plugului).

Folosirea mașinilor în sectorul pomicol a cerut și cere mecanizatorilor și tehnicienilor noștri multă strădanie și pricepere. În această privință, la lucrările de care am vorbit mai sus, s-au evidențiat în mod deosebit maistrul pepinierist Borcea Ștefan și tractoristul Stroe Constantin.

Aceeași grijă pentru folosirea pe scară largă a mijloacelor mecanizate o acordăm dealtfel și la arăturile în livezile tinere, la stropiri cu pompa „Fenomen" etc.

Și ceea ce trebuie încă neapărat subliniat e că și la aceste lucrări noi am reușit în ultimul timp să reducem cu importante procente prețul de cost. Dar despre aceasta vom scrie într-un articol viitor.

Ing. RIZEA MIHAI
agronom șef al gospodăriei de stat Rîmnicu Vîlcea, și
Ing. BACIU VICTOR
șeful secției I

Din agricultura Uniunii Sovietice

Viața în colhozul „Avangarda"

Sînt numai 3 ani de atunci. Colhozul „Avangarda" era unul din cele mai înapoiate din R.S.S. Letonă. — Se numește „Avangarda" — spuneau cei din colhozurile învecinate — și totuși este codaș.

Această situație se datora mai multor cauze. Una din ele era aceea că la conducerea colhozului se aflau oameni lipsiți de experiență. Ei nu știau să intereseze materialicește pe colhoznici, nu utilizau nici pe departe toate posibilitățile care există într-o mare gospodărie socialistă. Agrotehnica era neglijată, dezvoltarea diverselor ramuri ale economiei colhozului era prost planificată.

La sfîrșitul anului 1953, un colhoznic experimentat, Stanislas Leitan, a fost numit ca președinte și întregul colectiv de conducere a fost schimbat. Printre primele măsuri luate de noul consiliu a fost și aceea de a stimula interesul material al fiecărui colhoznic (avansuri bănești — prime de randament etc). Măsurile concrete luate de stat în ultimii trei ani au favorizat, de asemenea, dezvoltarea colhozului.

Care este situația actuală a colhozului „Avangarda"? Specialiștii mai cu seamă în creșterea vitelor: numărul vacilor sale de lapte a crescut de la 109 în 1953 la 179 în 1956. Media cantității de lapte muls de la o vacă a crescut de la 1.890 litri la 3.568 litri. Producția de carne la 100 ha însămînțate a crescut de la 7,3 chintale la 38,1 chintale. Randamentul culturilor cerealiere s-a ridicat de la 6,1 la 17,1 chintale la hectar. Datorită însămînțării de ierburi vivace, baza furajeră a colhozului s-a îmbunătățit. Mărirea suprafeței cultivată cu sfeclă de zahăr (de la 50 la 112 ha) a fost, de asemenea, un factor important. In afară de mari venituri bănești realizate s-a obținut — ca produs secundar — 1.500 tone de furaj de primă calitate. Veniturile colhozului provenite din culturile de legume s-au mărit, de asemenea, de 12 ori. Au fost construite în acești 3 ani o magazie de cereale cu o capacitate de 700 tone, un siloz de 1.100 tone, un grajd cu instalații complet mecanizate pentru 200 de vaci și un garaj pentru 7 automobile. Veniturile globale ale colhozului depășesc acum 2.200.000 ruble anual. S-a mărit considerabil și valoarea zilei-muncă. Un colhoznic obișnuit — o mulgătoare, de pildă, — primește lunar 750 de ruble, 120 kg de cereale, 120 kg de furaje și 9 kg de zahăr. Cultivarea terenului de lîngă fiecare casă colhoznică — în suprafață de 0,6 ha — vaca, porcii, păsările, furnizează un venit suplimentar fiecărei familii. Colhozul a construit în ultimii ani zeci de locuințe pe care le-a vîndut colhoznicilor pe credit cu termen de 10 ani.

Colhozul alocă anual sume din ce în ce mai importante pentru satisfacerea nevoilor sociale ale membrilor săi. In prezent, toți bărbații trecuți de vîrsta de 60 de ani și femeile de peste 55 ani primesc o „rentă" lunară în natură: 6 kg de carne, 1 kg unt, 15 litri de lapte, 15 kg de făină și diferite alte produse. De asemenea, colhozul le cultivă loturile personale, îi aprovizionează cu combustibil etc.

Orice colhoznic care își pierde temporar capacitatea de muncă primește o alocație echivalentă cu 100% din salariul său mediu. Copiii de vîrstă școlară sînt hrăniți la școală pe socoteala colhozului. Toți membrii colhozului au dreptul la două săptămîni concediu plătit. Colhozul pune la dispoziție importante sume pentru diferite activități culturale: conferințe, spectacole, etc. El publică în prezent o revistă lunară ilustrată.

Lupta poporului bulgar pentru libertate

LA CEA DE A XIII-a ANIVERSARE A ELIBERĂRII BULGARIEI

Războiul de eliberare Ruso-Turc (1877—1878), care a pus capăt regimului feudal din Bulgaria, a creat totodată condiții favorabile dezvoltării capitalismului în țară. Tratatul de la Berlin (1878) împărțise Bulgaria în două state: principatul Bulgariei și Rumelia Orientală. La 18 septembrie 1885 poporul bulgar a înlăturat definitiv bariera care despărțea cele două state. Acest important eveniment a netezit definitiv drumul pentru dezvoltarea industriei, transportului, comerțului, agriculturii și culturii tînărului stat. Principalele linii de cale ferată și porturi ale țării au fost construite la sfîrșitul secolului al XIX-lea și începutul celui de al XX-lea. Numeroase orașe — Sofia, Plovdiv, Gabrovo, Russe, Pernik (actualul Dimitrovo) au devenit centre industriale.

In țară se dezvoltă cu precădere industria ușoară. Lipsa de capitaluri ca și politica de trădare a guvernelor și monarhiei—strîns legate cu anumite cercuri capitaliste din Occident — nu permiteau dezvoltarea industriei grele. Regele Ferdinand și partidele progermane, au jucat un rol nefast în această privință. Aplicînd strict ordinele monopoliștilor germani, ei au contribuit la transformarea Bulgariei într-un apendice agricol al Germaniei.

In anul 1891, Dimitar Blagoev întemeiază partidul social-democrat din Bulgaria. In 1903, după sciziunea partidului, marxiștii revoluționari în frunte cu D. Blagoev, Gheorghi Kirkov și Gavril Gheorghiev fondează partidul muncitoresc-social-democrat, care în anul 1919 ia numele de Partidul Comunist. Partidul apără pe muncitorii năpăstuiți și îi conduce în lupte eroice împotriva capitalismului și monarhiei. In cursul primilor ani după 1903, Gheorghi Dimitrov — care mai tîrziu, în timpul procesului de la Leipzig a arătat adevărata față a hitlerismului, — s-a făcut cunoscut ca militant sindicalist de frunte.

Influența Partidului Comunist crește din an în an printre țăranii săraci pe care politica fiscală a guvernelor burgheze îi ducea la ruină completă. Uniunea agrariană națională bulgară — o organizație democratică avînd ca șef pe Alexandru Stambolîiski, exercită, de asemenea, o mare influență asupra țărănimii.

Partidul Social-Democrat, ridicase masele populare împotriva militarismului și pentru o politică de prietenie cu popoarele balcanice. Insurecția soldaților din anul 1918, desprinsese Bulgaria de blocul imperialist german. La 9 iunie 1923, guvernul democrat al agrarienilor este răsturnat printr-o lovitură de stat. Președintele Consiliului de Miniștri Alexandru Stambolîiski și un mare număr de partizani de-ai săi au fost masacrați cu cruzime. In septembrie 1923 izbucnește răscoala muncitorilor și țăranilor, condusă de Partidul Comunist, în frunte cu Gheorghi Dimitrov și Vasil Kolarov. Ea a fost însă înecată în sînge și zdrobită de reacțiune. Peste 20.000 de luptători antifasciști au fost asasinați.

Trecînd prin etape diferite, lupta antifascistă a continuat timp de 20 de ani. Ea a unit pe toți oamenii cinstiți din țară într-un puternic front popular. In 1941, cînd regele Boris al III-lea și guvernele fasciste au tîrît țara în tabăra hitleristă, în Bulgaria s-a creat o puternică mișcare de rezistență. Speranțele arzătoare ale poporului s-au îndreptat atunci spre marea Țară a Socialismului — Uniunea Sovietică.

Muncitorii și țăranii urmăreau cu nespusă bucurie înaintarea Armatelor Sovietice. Protestul maselor conduse de Partidul Comunist Bulgar s-a transformat într-o răscoală populară, care la 9 septembrie 1944 a răsturnat guvernul fascist.

Poporul bulgar a primit cu un entuziasm de nedescris pe liberatorii săi, ostașii glorioasei armate sovietice. Fasciștii germani au fost alungați, puterea populară și democrația instaurată. Bulgaria intra într-o eră nouă — era socialismului.

Sosirea în Capitală a delegației guvernamentale a R. P. Mongole

Miercuri 4 septembrie a sosit în Capitală, răspunzînd invitației guvernului R. P. Romîne, delegația guvernamentală a Republicii Populare Mongole în frunte cu tovarășul Jumjaaghiin Țedenbal, președintele Consiliului de Miniștri al R. P. Mongole.

Aeroportul Băneasa, unde a avut loc primirea oaspeților, era pavoazat sărbătorește. Fluturau drapelele de stat al Republicii Populare Romîne și Republicii Populare Mongole.

In întîmpinarea oaspeților pe aeroport se găseau tovarășii: Gheorghe Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica, Emil Bodnăraș, Constantin Pîrvulescu, Grigore Preoteasa, Leonte Răutu, Ștefan Voitec, Janos Fazekaș, Anton Moisescu, vicepreședinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale, Avram Bunaciu, secretarul Prezidiului Marii Adunări Naționale, membri ai guvernului și ai C.C. al P.M.R., A. Vlădoiu, președintele Sfatului Popular al Capitalei, conducători ai instituțiilor centrale și ai organizațiilor obștești, oameni de știință și cultură, generali și ofițeri superiori ai forțelor armate ale R. P. Romîne, ziariști romîni și străini.

Au fost de față șefii unor misiuni diplomatice acreditați la București și alți membri ai corpului diplomatic.

In întîmpinarea solilor poporului mongol la aeroport se aflau mii de oameni ai muncii din întreprinderile și instituțiile Capitalei.

La ora 10 avionul aterizează pe aeroport. Din avion coboară tovarășul Țedenbal și persoanele care-l însoțesc.

Tovarășul Țedenbal se îmbrățișează cu tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej și Chivu Stoica.

Se intonează imnurile de stat ale R. P. Romîne și R. P. Mongole.

Tovarășul Țedenbal însoțit de tovarășul Chivu Stoica trec în revistă garda de onoare aliniată pe pista aeroportului.

Tovarășul Țedenbal și persoanele ce-l însoțesc sînt prezentați apoi membrilor corpului diplomatic acreditați la București, membrii guvernului și celelalte personalități oficiale venite în întîmpinare.

Tovarășul Chivu Stoica rostește cuvîntul de bun sosit.

Ia apoi cuvîntul tovarășul Țedenbal.

Un grup de pionieri oferă flori tovarășului Țedenbal și membrilor delegației guvernamentale a R. P. Mongole.

Cei prezenți primesc apoi defilarea gărzii de onoare.

Tovarășul Țedenbal și ceilalți membri ai delegației se apropie de mulțimea de cetățeni ai Capitalei veniți la aeroport și răspund cu prietenie manifestației călduroase de simpatie pe care le-o fac bucureștenii.

Oaspeții părăsesc apoi aeroportul.

Intr-o mașină deschisă iau loc tovarășii Țedenbal, Chivu Stoica și Gh. Gheorghiu-Dej. De-a lungul drumului pe marile artere ce duc spre aeroport mii și mii de cetățeni ai Capitalei i-au așteptat pe solii poporului mongol urîndu-le un frățesc bun sosit în Capitala patriei noastre.

(Agerpres)

SARACIA ȘI RUINA — COȘMARUL MICULUI FERMIER AMERICAN

Exploatați și jefuiți de monopoluri, micii fermieri americani sărăcesc mereu, se zbat în ghiarele lipsurilor de tot soiul.

Pentru ca s-o ducă în America de astăzi „de pe o zi pe alta", o familie țărănească are nevoie de cel puțin 2.000 de dolari anual. Mulți americani denumesc pe drept cuvînt această cifră „granița mizeriei", „granița foametei". Totuși, veniturile majorității covîrșitoare a muncitorilor agricoli sînt mai mici decît o pătrime a acestui minim de trai. O situație mai bună nu au nici micii fermieri. Peste jumătate din familiile de fermieri au, așa cum recunosc chiar și statisticile oficiale publicate în presa americană, un venit anual care nu atinge „granița mizeriei".

Eroziunea solurilor face ravagii. O parte a pămînturilor din statele Colorado, Kansas, Texas, Oklahoma s-a transformat de fapt în deșert arid. Și, cum e firesc, cel mai mult au avut de suferit gospodăriile micilor fermieri, gospodării care au fîșii mici și înguste de teren arabil. Zadarnic au cerut și cer mereu micii fermieri din aceste adevărate „ținuturi ale foametei" ca statul să-i ajute la construirea unor bazine de acumulare, la crearea unor perdele de păduri de protecție.

Degradării și secătuirii pămînturilor, lipsei posibilităților de a cumpăra îngrășăminte li se adaugă imposibilitatea micilor fermieri de a folosi din plin mașinile agricole pe micul lor lot de pămînt.

Strînși ca într-o menghină între prețurile produselor industriale în continuă creștere și cele agricole în coborîre, micii fermieri se îngloadează în datorii. Datoriile ipotecare asupra fermelor au crescut cu un miliard de dolari pe an, în ultimii trei ani.

Atunci cînd fermierii încearcă cu forțele lor proprii să se salveze de la ruină, ei sînt împiedicați. Astfel, revista americană „Political Affairs" a relatat cazul unui grup de mici fermieri care au vrut să se unească într-o cooperativă, pentru a putea supraviețui și care au fost dați în judecată și condamnați la amenzi grele și închisoare pe 6—9 luni pe baza legii anti-trust.

Sufocați de lipsuri, apăsați de datorii, foarte mulți dintre micii fermieri sînt siliți să-și părăsească ferma lor modestă. Numai în ultimii patru ani și-au părăsit pămînturile 600.000 de mici fermieri. Fiecare mic fermier american trăiește cu groaza zilei de mîine. El se gîndește că s-ar putea să fie nevoit să împărtășească soarta acelor sute de mii de mici fermieri ale căror gospodării, potrivit expresiei funcționarilor guvernamentali, „au dispărut" în anii de după război. Gospodăria a dispărut... Asta înseamnă că familia fermierului s-a descompus, că averea lui a fost vîndută la licitație, asta înseamnă că pentru acești oameni, care îndrăgesc munca, a dispărut orice nădejde de a scăpa de mizerie, a dispărut posibilitatea de a-și cîștiga o pîine, de a avea un acoperiș de-asupra capului.

Fermele modeste sînt înghițite de marii proprietari capitaliști din agricultură. Micul fermier american dispare — scria de curînd revista americană „Time". Marele fermier, care are tot felul de mașini într-un număr suficient, acaparează pămîntul micului fermier.

In ultimii 35 de ani, au dispărut și au fost înghițite de marii capitaliști din agricultură aproape 1.750.000 gospodării de mici fermieri. Din 1926 și pînă în 1956, fermele marilor capitaliști din agricultură cu peste 1.000 acri și-au dublat aproape suprafața, pe socoteala micilor fermieri.

Guvernul nu depune nici un fel de eforturi ca să oprească ruina micilor fermieri, ca să-i ajute pe aceștia. „N-avem timp să schimbăm caii" — declară guvernul și continuă linia veche, lăsînd soarta micilor fermieri la bunul plac al monopolurilor, al marilor capitaliști agrari. „Puteți oare rezolva problema agricolă fără să reduceți numărul fermierilor?" — a fost întrebat ministrul agriculturii al S.U.A. la o conferință de presă. El a răspuns: „Nu știu" și a început să rîdă. Acest rîs a răsunat sinistru. E cunoscut faptul că cercurile guvernamentale din Statele Unite nutresc planuri de lichidare a milioane de gospodării de mici fermieri, care ar urma să fie înghițite de fermierii bogați — mari capitaliști.

Micii fermieri americani luptă însă mereu cu tot mai multă perseverență și dîrzenie pentru apărarea intereselor lor grav amenințate de capitaliști de monopolurile hrăpărețe.

EM. RUCAR

Anunț

Cooperativa de invalizi Tulcea are în stoc spre vînzare rogojini casnice a 4 m. p. Prețul unui metru patrat este 6 lei, loco C.F.R. Tulcea. Cooperativa mai are de vînzare și preșuri populare, milaneze, cu 25 lei metrul, minus rabatul de 13 la sută.

Comenzile se primesc pentru orice cantitate la sediul Cooperativei de Invalizi Tulcea, telefon 360, cont virament B. R. P. R. Tulcea 064.004.

ANUNȚ

CONDIȚIILE DE ADMITERE LA:

ȘCOALA TEHNICA VETERINARA

Se primesc absolvenții ai școlilor de 10 ani cu vîrsta între 17—25 ani cu condiția ca în timpul școlarizării să nu fie incorporabili.

Pentru înscrierea la examenul de admitere se prezintă cerere însoțită de:

— certificat de naștere (copie legalizată);
— diplomă de maturitate în original;
— certificat de sănătate (analiza sîngelui și radioscopia pulmonară);
— dovada situației militare pentru candidații trecuți de 20 ani;
— declarație tip de stare materială.

Inscrierile se fac între 25 august și 14 septembrie 1957.

Examenul de admitere se ține între 16—23 septembrie 1957 și constă în:

Anatomia și fiziologia omului — scris și oral; chimie — scris și oral; fizică — oral.

ȘCOALA TEHNICA DE MAIȘTRI VETERINARI

Se primesc: absolvenții ai școlilor profesionale veterinare cu practică în meserie de cel puțin 3 ani, fără a depăși vîrsta de 35 ani, avînd stagiul militar satisfăcut sau în timpul școlarizării să nu fie incorporabili.

— absolvenții școlilor medii tehnice veterinare promoția 1955;
— absolvenții școlilor profesionale veterinare promoția 1956.

Pentru înscrierea la examenul de admitere se prezintă cererea însoțită de:

— certificat de naștere (copie legalizată);
— certificat de studii;
— certificat de sănătate (analiza sîngelui și radioscopia pulmonară);
— declarație tip de stare materială;
— adeverință de practică în meserie eliberată de întreprinderea unde lucrează;
— recomandarea întreprinderii unde lucrează;
— dovadă de satisfacerea serviciului militar.

Examenul de admitere se ține între 1—10 septembrie, și constă în:

Matematică — scris și oral; boli contagioase și controlul alimentelor — scris și oral; chirurgie și obstetrică — oral; anatomie — oral; boli interne și parazitare — oral.

Informații la secretariatul școlii între orele 8—13.

CENTRUL ȘCOLAR VETERINAR BUCUREȘTI
Str. Justiției nr. 55, telefon 5.65.96

Comunicare

Centrul Școlar Veterinar din București, str. Justiției nr. 55, telefon 5.65.96, anunță:

1) Intre 1—15 septembrie 1957 organizează o ultimă sesiune de lichidare pentru examenul de diplomă al absolvenților foștelor școli medii tehnice.

Informații la secretariatul școlii.

2) Examenul de admitere pentru școala tehnică de maiștri veterinari cursuri fără frecvență se ține la 1 oct. 1957.

DIRECȚIUNEA

Prin Bulgaria prietenă (1)

Așa S-A SCHIMBAT FAȚA SATULUI Dropla

Ne apropiem de Dropla, un sat ca multe altele, din Bulgaria. Pobeda gonește, lăsînd în urmă o coloană albă de praf.

Privesc prin parbriz și ochii nu se mai satură de frumusețea locurilor. In dreapta, cît vezi cu ochii, se întinde lanul de porumb al gospodăriei agricole cooperative de muncă. In stînga peste mirîștea gălbuie, în depărtare, se văd cîteva pete negre pe care se mișcă două tractoare... Mai în fundul tarlalei, șiruri de clăi de grîu își așteaptă rîndul să fie duse la mașina de treier, de la marginea satului, deasupra căreia se ridică un nor subțire de praf. In minte mi se învălmășesc sumedenie de localități prin care am trecut mai înainte. Pervenețul, cu o puternică gospodărie colectivă, Perușitia eroică vestită în cultura viței de vie, Curtovo-Conare, cu o bogată experiență în cultura merelor, Jitovo Conare, a cărei gospodărie agricolă a obținut aproape 25 vagoane de roșii de pe un singur hectar... Slivenul, cu S.M.T.-ul fruntaș, Burgas-ul, orașul cu fața așezată spre mare, și Nesebrul — o insuliță ale cărei străvechi clădiri stau mărturie a frămîntatei istorii a poporului bulgar.

Retrăiesc zilele — două la număr — petrecute în Varna, pe plaja numită „Nisipul de aur", și într-un hotel confortabil, ridicat de curînd împreună cu alte cîteva zeci de clădiri noi și impunătoare — create toate pentru odihna oamenilor muncii.

Mașina se oprește brusc.

— Aici e singura fîntînă din care, pe vremuri, oamenii din sat luau apă, îmi spune călăuza deschizînd portiera și coborînd din mașină.

Cobor și eu. In fața noastră se află un fel de schelă de lemne vechi, pe jumătate putrezite, acoperite de mușchi verde. Privesc fîntîna părăsită și în minte îmi apar imagini de acum vreo 25 de ani: o fotografie dintr-o revistă ilustrată înfățișa cîteva sacale pe toți trase de măgăruși care își așteptau rîndul în jurul unei fîntîni asemănătoare. La fîntînă, un țăran bărbos, în cămașă zdrențuită și cu căciulă mițoasă, mînă cu biciul doi măgari înhămați la o roată, scoțînd din adîncul pămîntului un lichid gălbui pe care alți țărani, tot așa de jerpeliți și de înspăimîntători ca și primul, o prind în căldări și o toarnă în sacalele lor. In altă fotografie, cîteva case de lut, acoperite cu paie. Deasupra uneia într-un cuib de barză trei pui își cască ciocurile spre cer; iar lîngă alta, o șitvă de iezic, singurul „acaret" din ogradă, completează decorul sărăciei și mizeriei în care se zbăteau odinioară țăranii. Dedesubtul fotografiilor scria simplu și fără comentarii: „Imagini dintr-un sat din apropierea Balcicului".

Aidoma arăta odinioară și satul Dropla. Așa l-au moștenit de la străbunii lor, bătrînii Hristo Berbenkov, Jeliu Zahariev și Atanas Vîlcov. Și aceeași înfățișare a păstrat satul pînă mai acum cîțiva ani. Timp de peste o sută de ani, oamenii din aceste locuri n-au știut ce-i belșugul, nu au putut mînca niciodată pe săturate și ar fi fost mulțumiți să aibă măcar apa necesară să-și astîmpere setea.

Cum să scape de mizerie și de lipsuri? Cui să se plîngă împotriva traiului amar și cui să ceară sprijin? Vechea stăpînire (atît cea otomană cît și cea a burgheziei romînești sau bulgărești de mai tîrziu) nu se interesa de ei decît atunci cînd trebuia să strîngă birurile și trimiteau peste ei liota de perceptori și jandarmi.

Dar ceea ce a fost odinioară a rămas pentru țăranii bulgari doar un vis urît pe care, firește, nu-l pot uita. De la 9 septembrie 1944 și pînă azi, satul a fost schimbat din temelie. In afară de cîteva case și de fîntîna părăsită, care constituie o mărturie a trecutului întunecat, nu mai găsesc nimic care să-mi amintească de sărăcia și mizeria de odinioară. Peste tot — ca de altfel în toate satele din Bulgaria — ochiul este plăcut impresionat de roșul-cărămiziu al caselor în parte încă netencuite pe dinafară, ori de diverse culori începînd de la albul imaculat și pînă la albastrul deschis al tencuielilor proaspete. Deasupra tuturor, strălucesc în soare țiglele roșcate așezate pe povîrnișurile acoperișurilor...

Ajungem cu mașina în mijlocul satului, la sediul gospodăriei agricole cooperative de muncă (T.K.Z.S.) „ORLOV". Oprim în fața unei remize mari, unde un grup de oameni ne întîmpină cu „Dobre doșli" și ne string mîinile. Aflînd că sînt romîn, cîțiva îmi string din nou mîna și repetă: „Bine-ați venit!" Intrăm apoi în vorbă, fiecare fiind dornic să-mi povestească cît mai multe din viața lor nouă.

Incă de la început aflu că numele gospodăriei n-a fost dat întîmplător. Dobre Orlov a fost un muncitor comunist din orașul Tolbuchin care a căzut în lupta contra fascismului. El a călăuzit pașii lui Gheorghi Antonov Peicov (actualul președinte al gospodăriei care a intrat în partidul comunist încă din anul 1935 și care a activat și în Partidul Comunist Romîn) pe ai lui Vasile Gheorghiev Penev și pe ai altor țărani din Dropla, arătîndu-le calea spre libertate și bunăstare. Pentru lupta lui dîrză, pentru devotamentul său față de popor, comunistul și partizanul Orlov a fost ucis mișelește de către poliția bulgară fascistă în anul 1944.

Dobre Orlov n-a apucat ziua eliberării de sub jugul robiei fasciste, dar amintirea lui va trăi veșnic în mintea țăranilor din Dropla. Va fi transmisă din tată-n fiu și cinstită de toți, așa cum se întîmplă și cu alți numeroși eroi din Bulgaria, care s-au sacrificat pentru binele celor mulți.

Cred că nu greșesc dacă afirm că istoria satului Dropla de azi începe o dată cu istoria cooperativei agricole de producție. De ea sînt legate toate realizările obținute.

Gospodăria agricolă cooperativă de muncă din satul Dropla a străbătut un drum nu prea ușor. Oamenii de aici povestesc că au avut de întîmpinat greutăți mari, pe care le-au înfrînt numai prin luptă aprigă și stăruitoare.

Era în primăvara anului 1949. Cîțiva țărani muncitori și-au unit fîșiile de pămînt și alte mijloace de producție, înființînd o cooperativă agricolă. Printre ei se aflau și familia lui Gheorghi Antonov Peicov și a lui Gheorghi Berbenkov, astăzi magazionerul cooperativei, și încă 13 familii de țărani muncitori mai clarvăzători din sat. In toamna aceluiași an li s-au mai alăturat și alții, și în scurt timp, numărul familiilor intrate în gospodăria agricolă s-a ridicat la 65.

Fiecare om muncitor știe prin ce frămîntări poate trece în momentul cînd trebuie să pornească la o treabă nouă: fiecare pas este însoțit de fel și fel de îndoieli. Omul se gîndește ba într-un fel, ba într-altul, chibzuind cum să facă lucrurile mai bine. Și dacă începutul e bun, omul se bucură și prinde noi aripi, iar dacă, dimpotrivă, treburile șchioapătă, se umple de amărăciune și descurajare.

Dar într-o asemenea situație a țăranilor muncitori din Dropla, porniți pe căi încă neumblate și neștiute, care aveau în față problema schimbării din temelie a felului de trai, de a vedea lumea?

Cu atît mai mare le-a fost amărăciunea cînd, la sfîrșitul primului an de muncă în comun, datorită condițiilor neprielnice din acel an și a greșelilor provenite din nepricepere și lipsă de experiență de care este însoțit întotdeauna începutul — gospodăria a intrat în iarnă cu roade puține. Căci venitul la zi muncă în gospodărie a fost doar de cîțiva bani. Ce puteau să gîndească despre visurile pe care și le făcuseră? Despre gospodăria de care își legaseră toate nădejdile de viitor?

De obicei, în asemenea situații, cei slabi se sperie și se întorc din drum, la mizeria din care au pornit. Cu cîțiva dintre țăranii din Dropla s-a întîmplat cam la fel. Cei mai mulți nu s-au dat însă bătuți. Nu degeaba aveau în frunte pe Gheorghi Antonov, vechi comunist, călit în lupta împotriva fascismului și obișnuit cu greutăți și mai mari. Nu degeaba și alții dintre ei luptaseră împotriva fascismului, fie ca partizani cu arma-n mînă, fie ca oameni de legătură ai celor dintîi. Greutățile începutului în gospodărie i-au îndîrjit, în loc să-i descurajeze. Anii care au urmat au fost ani de muncă stăruitoare și încordată, pentru a ieși din impas. S-au străduit să-și îmbunătățească metodele de muncă, învățînd și din succesele altor gospodării. Consiliul de conducere a învățat să gospodărească an de an mai bine. Cu regularitate, în fiecare săptămînă a stabilit sarcini pentru fiecare brigadă în ceea ce privește munca de bază. A stat de vorbă cu fiecare, arătîndu-i ce are de făcut. Controlul sever, asupra îndeplinirii sarcinilor, lupta împotriva risipei pentru economisirea zilelor-muncă, pentru o producție mare și ieftină; crearea acelor ramuri de producție și cultivarea acelor plante care aduc venituri mai mari a constituit, de asemenea, preocuparea de căpetenie a conducerii gospodăriei.

Nu le-a fost însă ușor nici în al doilea, nici în al treilea și nici în al patrulea an. Rezultate mulțumitoare au început să aibă abia în 1954, cînd venitul la ziua-muncă s-a ridicat la 14 leva. Aceasta nu înseamna prea mult, dar constituia o izbîndă. De la cîțiva bani, la 14 leva o zi muncă era o diferență însemnată, care le-a mărit curajul și îndîrjirea să facă noi pași înainte.

Aveau de-acuma destulă experiență și nu le rămînea decît s-o pună în practică, s-o îmbogățească necontenit pentru a cuceri noi și noi succese.

ȘERBAN NEDELCU

Cultivatori de in și cînepă din regiunea Stalin!

Respectați termenele optime de recoltare indicate de către îndrumătorii D.C.A.

Sortați pe calități tulpinile recoltate.

Predați centrelor de colectare, la termenele stabilite pe comune, tulpinile recoltate și sortate.

Odată cu predarea recoltei din 1957 încheiați contracte pentru anul 1958, pentru a putea alege și pregăti din toamnă în mod corespunzător terenul pentru culturi, prin aplicarea arăturii adînci și incorporarea îngrășămintelor minerale în sol. Aceasta aduce venituri mari la hectar și ridică bunăstarea gospodăriei voastre.

Buletin Meteorologic

pentru zilele de 7, 8 și 9 septembrie

INSTITUTUL METEOROLOGIC CENTRAL COMUNICA TIMPUL PROBABIL PENTRU URMATOARELE TREI ZILE:

Vreme nestabilă și favorabilă averselor temporare, mai ales la începutul intervalului. Cer schimbător. Vîntul va sufla potrivit din vest cu intensificări din sud-estul țării. Temperatura aerului în scădere ușoară. Maximele vor oscila între 18—28 grade, iar minimele între 5—15 grade, fiind ceva mai ridicate pe litoral. Temperatura solului în scădere, iar umezeala în ușoară creștere în jumătatea de sud-est.

„AGRICULTURA NOUĂ", organ al Ministerului Agriculturii și Silviculturii. Apare bisăptămînal. Redacția și Administrația: Piața Scînteii, nr. 1 București, telefon 7.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".